

1968-1976

Metinler

(Kolektif)

PIRAS
PANDIRAS

Palaspandıras Kitap - 2
Siyaset - 1
RAF
Metinler 1968-1976

Kitap Editörü: Sarphan Uzunoğlu
Düzelti: Duygu Uzunoğlu
Dizgi: Sarphan Uzunoğlu
Kapak tasarımı: Sarphan Uzunoğlu

Çevirmenler:
Hazel Bahar Özmen
Duygu Uzunoğlu
Sarphan Uzunoğlu
Zeynep Büşra Koçak

copyleft.
Kaynak gösterilerek istendiği yerde yayınlanabilir, istendiği mecrada çoğaltılabilir.

palaspandiras.net
papafanzin@gmail.com
twitter.com/oguzcanonver

İÇİNDEKİLER

Öğretilmiş Doğrunun Reddi:
Kızıl Ordu Fraksiyonu (RAF) 3

Adalet SistemineKarşı
Kendimizi Savunmak GibiBir Endişemiz Olamaz 9

Şehir Gerillası Kavramı 21

Andreas Baader'in Özgürlüğü Üzerine 44

Tutuklu İşçi Haklarına Yönelik Geçici Mücadele Programı 56

İkinci Açlık Grevi 61

Holger Meins'in Son Mektubu 70

Savunma Avukatı Siegfried Haag yer altına iniyor 75

Hamburg Mahkumlarına Mektup 76

Öğretilmiş Doğrunun Reddi: Kızıl Ordu Fraksiyonu (RAF)

"Hatalardan korkma, çünkü gerçekte hata yoktur."
Miles Davis

Tarihin geriye bakarak okunması kendi içinde birçok sorun barındırır. Bunu garip bir romantizm içinde yapmak ve dünyadaki gelişmelerden bağımsız olarak dünyada gelişen olayları küçük alanların ve mikrokozmosların doğal sonucu olarak görmek bunlardan biridir. Geçmişe baktığımızda bile, görürüz ki o gün olan her şey temel olarak muktedirin gelecek tahayyülünün izlerini taşımaktadır. RAF muktedirin gelecek tahayyülünün bir parçası olmayı reddeden ve o günü o günden değiştirerek muhalefet biçimini reaktif değil daima proaktif tutmuş bir örgüttü.

Kızıl Ordu Fraksiyonu (RAF) adını almaları, dünyada o dönem (60'lı, 70'li yıllar) süregelen şehir ve kır gerillası mücadelelerinin enternasyonal anlamda bir parçası olarak kendilerini görmelerinden kaynaklanan ve Federal Almanya Cumhuriyeti'nin "şehir gerillası" konsepti ile tanışmasına neden olan RAF'ı tam da bu nedenle hem bu uluslar arası birliğin bir parçası hem de Almanya'nın o dönemki iç politikalarının doğrudan muhatabı olarak değerlendirmek gerekmektedir.

Sol içinden konuşursak tüm yenilmişlik masalları, bize tüm anlatılanlar, tek bir mit üstüne kuruludur. Bu mit, Türkiye'deyseniz 12 Eylül'den, dünyanın birçok yerindeyse Berlin Duvarı'ndan başlayabilmektedir; Almanya için dönemsel mihenk taşlarından biri RAF'ın kurulması ve şehir gerillası konseptidir denebilir. Bu konseptte yapılan eylemler, yaşandığı dönem boyunca öyle ciddi etkiler bıraktı ki 2012 yılında gerçekleşen bir davada vaktiyle RAF'a psikolojik destek verdiği düşünülen Verena Becker'a 4 yıl hapis cezası verebilecek bir duruma kadar vardı1.

RAF'ın günümüz liberal yaşam koşulları içerisinde kendini tanımlayan siyasal örgütlenmelere karşı söyleyecek çok mühim sözleri hep oldu. Gününü değiştiren ve geleceğe bir şeyler söyleyen bir örgüt olarak RAF dönemdaşı örgütlerin aksine çözülmelerin nadir yaşandığı kolektivist bir gelenekten gelmesinin artılarını her daim yaşadı. RAF militanları arasındaki en önemli hukuk "amaç" konusunda verdikleri ortak ve herkesin ikna olmasına dayanan kararlardı, elbette onların da tüm "kaynaşmış gruptan yeminle girilen gruba dönen gruplar" gibi 2 dönem dönem yaşadıkları hayal kırıklıkları oldu; ancak birey hukukunun önceliğini tanıyan dönemimiz örgütlenmelerinden farklı biçimde kolektivizmin zaferini en açık biçimde tecrübe edebildiğimiz örneklerden biri olarak RAF tarihteki yerini aldı.
RAF, birçok dalgadan oluşan bir örgütsel tarihe sahip. Bu nedenle RAF'tan bahsederken hangi döneminden ve hangi eylem pratiğinden bahsedildiğini anlatmak şart. Bu bağlamda biz de ilk kitabımızda topladığımız metinlerin 1968 ve 1975 yılları arasındaki metinlerden oluşması konusunda dikkatli olduk. Topladığımız bu metinler Almanca, İtalyanca ve İngilizce olarak okurla buluşmuş

olsa da nedense bu metinleri Türkçeleştirme ihtiyacı henüz hissedilmemişti.

RAF'la ilgili bu önemli çalışmalardan biri de “Bringing the War Home: The Weather Underground, the Red Army Faction, and Revolutionary Violence in the Sixties” (Savaşı Yurda Getirmek: Yeraltında Hava, Kızıl Ordu Fraksiyonu ve Altmışlarda Devrimci Şiddet) olmuştur. RAF'ın Almanya tarihine yedirilmeye çalışılan algısına paralellik kurulabilecek bir tespit ilgili kitabın önsözünde şu kısa tanımla yapılmaktadır: “Amerikalılar için, 9/11 terörizmin terörize etme potansiyelini kanıtladı... Sivil hakların kısıtlanmasını ve Amerikan kültürünün militarizasyonunu ateşledi, ABD'nin 'terör'le savaşmak adına masumları öldürmesine neden oldu.”3 Terörizm kelimesinin geçtiği yerde, halkı ve toplumsal olanı terörize eden bir “illegal grup” arıyorsanız buna küresel bağlamda bir devlet, yerel bağlamda ise yine kontrgerilla gibi örnekler verebilmek çok daha kolay hale geldi. Türkiye'de Fırat'ın her iki yakasında da yaşanan yakın dönem tarihine baktığımızda bile terörize etmenin ve terörizmin kimin tekelinde olduğunu biz bile hissedebilirken, emperyalizmin günbegün kendini yenileyerek vardığı son nok-

tada, görünmez bağlarla sermayeyi birbirine bağlayan “neoliberal sistem”, bizi içine çektiği bu batakta RAF gibi kolektivist gruplardan, İtalya'dan yükselen Operaismo (Workerism) hareketinden ve diğerlerinden ciddi anlamda korkuyor.

Özellikle cephelerin genişlediği, Redhack, Anonymous gibi organizasyonların artan bir şekilde yeni eylemlilik adına ortaya çıktıkları dönemde RAF'ın “ruhunu asla” feda etmeyen tavrı, bir örgütün asla çözünmeyen tek şeyinin ruh olduğuna dair mesajı ile birlikte hepimizi sarıyor. Herkes, iletişimin “görünür” alanlarını muhalefet için birer cephe olarak görürken “yeni bir yeraltı” keşfetmek göreviyle karşı karşıya olduğumuzu bilmek durumundayız. Peki ya o “yeni yeraltı” için ne yapacağız, işte tam da bu noktada RAF'ın metinleri, hem grubun iç dinamikleri hem de devletle yüzleşmede kullandıkları dilin devrimci ve liberal, dil müptelası algılarından uzakta bir yerde olarak hepimiz için birer pusula niteliği taşıyor.

Bu yeni dili seçmek ya da seçmemek stratejik ve taktik olarak günümüz devrimci mücadelelerini sürdürenlere kalmış olmakla birlikte, gazeteciliğin normlarının sosyal mücadelelerce benimsendiği ve garip bir ideolojik pozisyonsuzluğun doğduğu dönemde RAF'ın metinlerindeki keskin ama ayağı her daim yere basan tavırı belirli bir "izm" eşliğinde değil, kolektif hareketler için bir rehber olarak okumakta fayda vardır.

RAF'ın metinlerinde Nazizm sonrası Almanyası'nın örtük Nazizmi'nin, cezalandırılmamış NAZİ sistem ve sermayesinin izlerini bulmak çok kolaydır. Dönemsel olarak demokratikleşmelerin "ferahlamalar" olarak sunulduğu ve bireyin hak ve özgürlüklerinin, kolektif hak ve özgürlüklerin, en önemlisi de eşitliğin önüne konulduğu bugünkü ortamla Federal Almanya Cumhuriyeti ABD ortaklığı döneminde RAF'ın ortaya çıkışını oluşturan şartlar arasında bir paralellik kurmaksa oldukça tutarlı bir duruş olacaktır.

Göreceli ve sınırlı demokratikleşen toplumlar yahut yukarıdan demokratikleşen toplumlar için tarihsel çizgi incelme ve kalınlaşmalara rağmen aynı doğrultuda ilerlemektedir. Bu bağlamda RAF, tarihin bu düz çizgisinde bir kalp krizinin yarattığı denli büyük "yansımalar" yaratmış, muktedirin aşık olduğu istikrar grafiğinde büyük bir değişime yol açmıştır. Soldan liberalizme kayan, suyun o tarafında mücadele eden ve çokkültürlülük gibi pazarlardan beslenenlerin sık biçimde devrimci şiddet eylemlerine getirdikleri eleştiriler tam da bunun güzel örnekleridir.

Türkiye başta olmak üzere birçok yayında, liberal solun temsilcileri olarak kendilerini lanse edenlerin yayınlarında yaptıkları "devrimci şiddet" karşıtı propagandanın kaynağı asla böyle bir kolektivizme dahil olamamış olmalarının ve gerçek anlamda devrimci bir pratiği yaşamamış olmalarının sonucudur. Her biri dönemsel "iç ilişkilerini" kitaplaştırarak sol içi örgütselliği hesaplaşma adına "magazinelleştiren" ve bunu bir alışkanlık haline getirenlerin durumu ile ilgili olarak belki de hatırlatılması en doğru olan örnek, onlarca yıl sonra 55-65 yaşları arasındaki RAF militanlarının verdikleri ifadeler olmuştu. Kurdukları en uzun cümleler "Burası bu meseleleri konuşmak için uygun bir yer değil" ya da "Ben prensip olarak devletle konuşmuyorum"4 olan bu insanları dinlemek, pornografikleştirilmemiş bir sol tarihin yeniden ama yazı değil pratikle yazımına

katkıda bulundurmak adına ilkesel ve ideolojik bir ödev niteliği taşıyor.

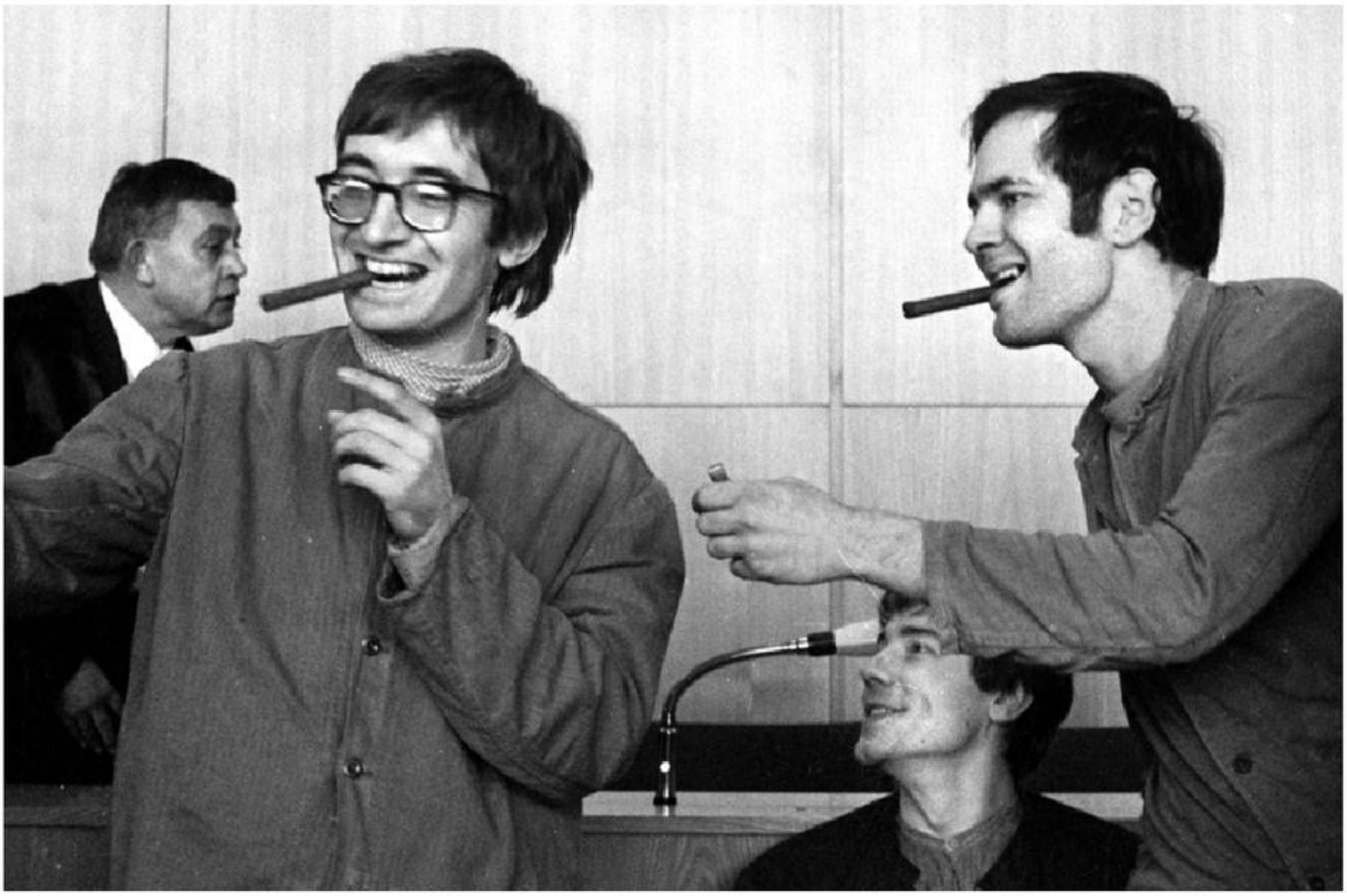
Biz de bir kolektif çaba eseri olarak bu kitap çalışmasını ve bunu izleyecek yine RAF metinlerinden oluşacak olan diğer kitap çalışmalarını, hata ve eksikleri olsa dahi böyle bir ruha katkı sağlayacak materyaller olarak görüyor, Kızıl Ordu Fraksiyonu'nun "uluslararası" değil aynı zamanda "zamanlar arası" bir bilinç hareketi de olduğunu görüp, dönemsel anlamda bir cephe olarak kabul ettiğimiz bir alanda sözümüzü söyleme çabasına girişiyoruz.

Sarphan Uzunoğlu
Editör

Kaynakça:

1 http://www.birgun.net/writer_index.php?category_code=1321281411&news_code=1342340180&year=2012&month=07&day=15#.USvmrTC-2So
2 Kızıl Ordu Fraksiyonu, Çev. Ruşen Çakır, Metis Kitaplığı.
3 Bringing the War Home: The Weather Underground, the Red Army Faction, and Revolutionary Violence in the Sixties and Seventies 2004

4 http://www.birgun.net/writer_index.php?category_code=1321281411&news_code=1336305864&day=06&month=05&year=2012#.USvmpjC-2So

Adalet Sistemine Karşı Kendimimizi Savunmak Gibi Bir Endişemiz Olamaz.

Ekim 1968

Bu metin Thorwald Proll'un Frankfurt'taki supermarketin bombalanması duruşmasındaki kapanış konuşmasıdır.

Kundakçılık yapmakla ilgili komploya ilişkin duruşma kundakçılık duruşmasından sonra geliyor. Bu kesinlikle başka bir soruyu akla getiriyor. Adalet, egemen sınıfın adaletidir. Bu egemen sınıfın adına konuşan bir adalet sistemidir –ve dürüstçe konuşmamaktadır- kendimizi savunmak konusunda canımızı sıkmamıza gerek yok. Bir öğrenci çifti kamusal huzuru bozmaya ve rahatsızlık vermeye ilişkin 1870/71'den kalma bir yasayla yer altına iten böyle bir adalet sistemi karşısında,

kendimizi savunmak gibi bir endişemiz olamaz (kamusal barış ihlalcileri, onların köhne huzurunu ateşe veriyor).

1870/71'den kalan kanunları kullanan neyin doğru olduğu hakkında konuşan – ve bunu dürüstçe yapmayan- bu adalet sistemine karşı göğüs geren bizlerin kendimizi savunmak gibi bir endişemiz olamaz. Daniel Cohn Bendit'e [1](lex Benda, lex Bendit) güvenlik çitinin üstünden atladığı için 8 ay ceza verilirken kendimizi korumak konusunda canımızı sıkmamıza gerek yok. Birçok NAZİ duruşmasını, Führer Oath'a [2] suçlu olduğunu söyleyenleri cezalandırdıkları, kendı sağ kanat görüşlerine dayanarak devam ettiren, kendini 1933'le büyük istekle angaje eden bu tür bir adalet sistemine karşı göğüs gererken kendimizi savunmak gibi bir endişemiz olamaz.

Yahudilerin küçük katillerini cezalandırıp büyük katilleri ortalarda serbest bırakan bu adalet sistemine karşı çıkarken, kendimizi korumak konusunda canımızı sıkmamıza hiç gerek yok. 1933'de faşizme utanmazca balıklama dalan ve 1945'te aynı utanmazlıkla onu terk eden bu adalet sistemine karşı çıkarken, kendimizi savunmak gibi bir endişemiz olamaz. Dahası, Weimar Cumhuriyeti'nde zaten olduğu üzere solcuları (Ernst Niekisch,[3] Ernst Toller[4]) hep sağcılardan (Adolf Hitler[5]),daha ağır biçimde cezalandıran ve Rosa Luxemburg ile Karl Liebknecht'in [6] katillerini ödüllendiren, (bu ölümlerde canilerle işbirliği yapan) adalet sistemine karşı mücadele ederken kendimizi savunmak gibi bir endişemiz olamaz. Yoldaşlar, bir an olsun Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'i bu mahkemedeki hukukun gözleri önünde hatırlayalım –ayağa kalkın!

Otoriter yapıyı asla tasfiye etmemiş, ama aksine onu hep yenilemiş bu adalet sistemine karşı çıkarken kendimizi savunmak gibi bir endişemiz olamaz. İktidarın doğruyu oluşturduğunu ve iktidarın haktan her daim önce geldiğini (muktedir her zaman haklıdır) söyleyen bir adalet sistemine karşı mücadele ederken kendimizi savunmak gibi bir endişemiz olamaz. Tüm güç özgürlüğe! Mülkiyeti ve malı insanları olduğundan daha iyi koruyan bu adalet sistemiyle yüzleşirken, kendimizi savunmak gibi bir endişemiz olamaz. Toplumsal düzenin koruyucusu olan bu adalet sistemiyle yüzleşirken, kendimizi savunmak gibi bir endişemiz olamaz.

Kanunları insanlar için değil insanlara karşı yapan bu adalet sistemiyle yüzleşirken kendimizi savunmak gibi bir endişemiz olamaz. İnsan hakları yalnızca haklı insanlar içindir (devlet doğruya eğilmiştir). Haklar devletin yaptıklarıdır ve her

daim doğrudur. Devlet, izin verilen tek suç aktivitesidir. Bu tür bir kapitalist demokraside, bu tür bir doğrudan olmayan demokraside, herkes için diğerlerinin başına geçmek mümkündür, ve bu böyle kalmalıdır, ne kadar daha böyle sürebileceğini sormayın. Egemen ahlakı, burjuva ahlakıdır, burjuva ahlakı ahlaksızcadır. Burjuva ahlakı ahlaksızcadır ve öyle kalacaktır. Yeniden biçimlendirilse bile bu yalnızca yeni tür bir ahlaksızlık olacaktır (fazlası değil). İnsanların etik olarak (her ne olursa olsun) ayaklarını kaydıran bu adalet sistemiyle yüzleşirken kendimizi savunmak gibi bir endişemiz olamaz. Bu devlet savcısı sabıkalı bir adalet sisteminin parçasından fazlası değildir. 6 yıl hapsedilmemizi istemiştir.

Dahası, insanları temsil ettiğini söyleyip egemen sınıfı temsil eden bu yargıyla yüzleşirken kendimizi savunmak gibi bir endişemiz olamaz. Mevcut ilişkilerin yeniden üretilmesi için çalışan bu yargıyla yüzleşirken kendimizi savunmak gibi bir endişemiz olamaz. Sözde sabıkalı sınıfın sabıkalı olarak kalmasını amaçlayan yargı sistemiyle karşı karşıyayken kendimizi savunmak gibi bir endişemiz olamaz. Topluma geri kazandırılmak nedir? Hangi topluma geri dönmek? Bize yeniden saldırabileceğiniz kapitalist topluma dönüş mü? Kendisi bir hapishane olan burjuva kapitalist topluma dönüş mü, bu bir delikten diğerine geçmektir.

Ceza hukukuna ilişkin her reform yalnızca bu sabık adaletsizliği yeniden biçimlendirmektedir. Ceza hukuku cezai adaletsizliktir, ceza adaletsizliktir. Topluma bir kez daha saldırmazdım, eğer bana böyle bir neden vermemiş olsalardı. Değişmemiş bir topluma nasıl değişmiş biri olarak dönebilirim, bir daha ve bir defa daha. Değişmesi gereken kanunlar değildir, değişmesi gereken toplumun ta kendisidir. Biz sosyalist bir toplum istiyoruz. Hukuk konseptine (Roma Hukuku Bohem hukudur) saygı duyanı oynayan ve bireyleri toplumlarının sonucu olarak görmeyen bir yargıyla yüzleşirken kendimizi savunmak gibi bir endişemiz olamaz. Savunma makamına ikinci sınıf yurttaş gibi davranan yargı sistemiyle yüzleşirken kendimizi savunmak gibi bir endişemiz olamaz.

Dahası, hakim sınıfın sistemi olan bu adalet sistemiyle yüzleşirken kendimizi savunmak gibi bir kaygımız olamaz. (Ve dahası) kabahatleri azaltmayan, aksine daha fazlasını yaratan (suçluluk karara bağlanır ve beraat edilir) bu yargı sistemiyle yüzleşirken kendimizi savunmak gibi bir kaygımız olamaz (bu yalnızca onların çıkarlarına hizmet eder). Bu gibi otoriter bir demokraside, asla suça ya da masumiyete değer biçilemez. Yargıç bir bireyi cezalandırır, toplumu ve kendisini

değil. Peki sihirli kelime ne? Sihirli kelime güçtür, ve özgürlüğün ölümü anlamına gelir. Burada Nietzsche'den, o sosyopattan, kalmayan neyle karşı karşıyayız? Örneğin güç istenci.

Örneğin güç isteği. Güç hakkında düşünmelisiniz, ama güçün bir noktada kendini güçsüzleştireceğini düşünmeyin, güçü yok edin (güç sorunsalını, sorunun gücünü). Gücü isteyen ama özgürlüğü istemeyen bir sistemle yüz yüzeyken kendimizi savunmak gibi bir endişemiz olamaz. (hangi özgürlükten bahsediyorsunuz-burjuva özgürlüğü ortadadır, sosyalist özgürlük ise uzun bir mesafede)

Dahası, Kommunie 1'i kriminalize etmek için dava serileriyle fırsat kollayan bu sisteme karşı kendimizi savunmak gibi bir endişemiz olamaz. Sistemin kendisi kendini savunmalıdır ve mahkemeye çıkarılmalıdır. SDS'nin bölümlerini kriminlize eden bu sisteme karşı kendimizi savunmak gibi bir endişemiz olamaz. 1870/1871'in kamusal huzuru nasıl olur da 1967/68'de bozulur. Bu lanet huzuru ateşe verelim...

Böyle bir hukuk anlayışı olan bir adalet sistemine karşı –aldatıcı bir anlayış-, egemen sınıfın fikirleriyle belirlenmiş (Franz von Liszt[7] 1882 olayında olduğu üzere) kendimizi savunmak gibi bir derdimiz olamaz. Suçu sosyal bir olgu olarak görmeyen ve sosyal etkisi olmayan cezalar veren (Franz von Liszt) –baskı ve zulüm anlamına gelen- saldırgana yardım eden, burjuva toplumu koruyan, onu daima kollayan, sonuna dek kollayan bir sistemle yüzyüzeyken kendimizi korumak gibi bir derdimiz olamaz...

Dahası, burjuva ahlakı ahlaksızdır ve refome edilse bile bu yalnızca yeni ahlaksızlık olacaktır. Tüm reform çalışmaları anlamsızdır çünkü sisteme içkindirler.

reforme varsa, sadece yeni bir ahlaksızlık olduğu gibi. Biz Adalet Heinemann Bakanı (aynı zamanda anlamsız bir talep) istifasını talep ediyoruz. Bu saçmalığı sırtını dönüp genel grev katılacak yargıç nerede? Antiotoriter yargıçlar nerede? Onları göremiyorum. Bu senin şansın Herr Zoebe, [8] ilk olabilirsin. Bunu seni tanımadan önce yazdım. Sonra demokrasi kavramına cevabın cüzzama cevabın gibi oldu, demek istediğim şu, kavramın karşısında küçüldün. Ve topluma kazandırma faaliyetleri seni bir öfkenin içine gönderir; son bir darbe daha var. Ve bu senin için son darbe olmalıdır. Daima: son darbe.

Schwalbe,[9] gibi tamamen otoriteci yargıçların hakim olduğu bir adalet sisteminde kendimizi savunmak gibi bir derdimiz olamaz. Bu yıl 15 Ağustos'ta Hamburg'da olanlar gibi yargıçları olan ve bir işçiyi şartlı tahliye ihtimaline karşın dört ayla cezalandıran, Easter'da başlayıp, işçinin bundan mutlu olmasını söyleyen ve politik motivasyonlarından sıyrılmak için bir şans elde ettiğini belirten, sonra da endişelenmekte olduğu şeylerden endişelenmesini ona söyleyen bir hukuk sistemine karşı kendimizi savunmak gibi bir kaygımız olamaz. Tekrar söylüyorum, bu lanet huzuru ateşe verelim.

Timo Rinnelt davasındaki gibii yargıçlar varken böyle bir adalet sistemi ile karşı karşıya kalan ve [10] bir kez daha Alman zenginler kulübün menzilini genişletmek için yaptıklarına tanık olan bizler için kendimizi savunmak gibi bir endişe yoktur.

Ve nihayet, Jürgen Bartsch'a ,[11] karşı davada olduğu üzere böyle bir hakimin başkanı olduğu ve ona anormal davranışlarından ötürü (bunlar her neyse) hayat boyu hapise mahkum ettiği alanlarda, yargıcın sonuç konuşmasında "Tanrı sana davranışlarını kontrol etmekte yardım etsin" dediği bir yargı sisteminde –Tanrı diyor, toplum değil-, ki böyle bir yargıç için onun doğmak yerine çoktan ölmesi yeğdir, kendimizi savunmak gibi bir endişemiz olamaz.

Burjuva ahlakı, egemen ahlaktır ve burjuva ahlakı ahlaksızcadır. Bana bana Marx'ın yazılarını dört tanık önünde, [12] en yüksek seviyede tuttuğunu söyleyen Griebel gibi devlet savcıları olan bir sistem,[13] (ama bunun için ne yapıyor, o da bürokrasi labirentinin bir tutsağı tıpkı benim gibi (ama o buna karşı ne yapıyor?). O burada solu yalnızca yüzeysel şeyleri değiştirmek istediği için suçluyor, hatta o kırılmış burjuva kalbini bana açıyor, egemen durumların sertliğinden yakınıyor, bi yandan da –ne grotesk- 1870/71 kanunlarının meşruiyetinden bahsediyor –aldatıcı biçimde-. Böyle bir adalet sistemiyle yüzleşirken kendimi savunmak gibi bir derdim olamaz. Kendimiz isavunmak gibi bir derdimiz olamaz. Devletin savcılarını hapse atın.

Hayata kast etmeye yönelik kundakçılıkla bizi suçlayan bu sisteme karşı kendimizi savunmak gibi bir endişemiz olamaz. Onların gözünde kendimizi savunamayacağımızı, dışlandığımızı gördüğümüz bu sisteme karşı kendimizi savunmak gibi bir endişemiz olamaz.

Ve dahası, yönetenlerin ağzıyla konuşan böyle bir adalet sistemiyle karşı karşı-

yayken -ve bizi aldatan- kendimizi savunmak gibi bir endişemiz olamaz. Yargıç Kappel gibi her daim daha dava başlamadan suç konusunda ikna olmuş gibi görünen otoriter isimlere sahip bu yargı sistemiyle yüzleşmekteyiz. Her şeyin ötesinde, onun bu maço saldırganlığı öyle bir boyuttadır ki bana şöyle demiştir: "Ellerini ceplerinden çıkar" Elimi tekrar cebime koyduğumda (tabii ki diğerini) hiçbir şey demedi, yalnızca güldü ve benim kahkaham ise kursağımda kaldı çünkü onla aynı şeye güldüğümü her ne sebeple olsun düşünemedim –bir bilinç sorunu.. Böyle bir adalet sistemiyle yüz yüzeyken kendimi savuna endişem olamaz, endişemiz olamaz.

Böyle bir yozlaşmış adalet sistemi ile karşı karşıya, biz (bir yasal hakkınız yasal olarak ne olduğunu yalnızca) kendimizi savunmak gibi bir endişemiz olamaz. Eğer sabit bir adresiniz varsa sizi dışarı atana kadar, bu da demek ki, kaybedene kadar, adalet sistemi için tutar. Ve sonra adalet sistemi der ki: "Eğer bir olayda, salıverilirseniz bir daha yapmanız imkansızdır, siz bir uçuş riskisinizdir." Önleyici tutukluluk sisteminin tuhaf ihlalleri varken bu sisteme karşı kendimizi savunmak gibi bir endişemiz olamaz. Bu şekilde onlar adalet sistemi uçuruma ortaya koymaktadır. Eğer sabit bir adresi varsa, polisin onu kaybedeceğine emin olun, böylece gözaltına alabilir. Bu August Klee'ye oldu, tıpkı benim gibi aylardır alıkonulmakta.

Hiçbir şey beni hayatın bir tiyatro dram olduğuna ikna edememiştir,ama tutukevi konusunda inanabilirim. Klee bu şekilde gözaltına alındı, polis bunu ilk kez yapmadığına güvence verdi; kriminal polis potansiyel suçlu yaratıyor. Uçuk yasağının "gerekçeli bir mazereti" de var. Örneğin August Klee uçuş riski olanlar arasında çünkü en yakın akrabaları, hatta en başta eşi, Almanya dışında yaşıyor. Eğer yurtdışına çıkmak isterse boşanmak zorunda. Dahası, eğer Almanya'da yaşıyorsanız ve eşinizle yaşamıyorsanız, aile bağınız yoksa (bu yapıya bağlanmadıysanız) yine uçuş yasağınız vardır. 40 yıl önce ülke dışında yaşadıysanız, uçul yasağınız vardır. Bir geziden yeni geldiyseniz (bu salakça bir turist gezisi değilse) yine uçuş yasağınız vardır. Yabancıysanız, uçuş yasağınız vardır. Hammelsgasse'de olduğu üzere (burjuva özgürlüğü Hammelsgasse'dir[14]), tutuklanmanızda herhangi bir karışıklık varsa, endişeye gerek yok, kağıt işlemleri hazırlanacaktır. Tek tehlike birilerinin susturulacağıdır.

Mahkumiyeti takiben, iyi davranış için çıkacak durumda olabilirsiniz. Ancak o o kadar iyi davranmıştır ki kurumsallaşmıştır ve bunu reddetmiştir. O sonuna kadar içeride kalmalıdır. Bu süssüz rekonstrüksiyon riski bir örnektir. Eğer bir kundakçı olursanız, bunun kanıtlar, bastırılmış olma gibi tehlikesi vardır; böyle bir adalet sistemi ile karşı karşıyayken, bizim kendimizi savunmak gibi dertlerimiz olamaz.

Kişisel hak ve özgürlüklere saldıran bu hapishane sistemini destekleyen böyle bir adalet sistemiyle yüzleşirken -önce saldırı, sonra şiddet- kendimizi savunmak gibi bir endişemiz olamaz...

Hücrenizin dışında sigara içmeniz yasak, yalnızca içinde içebilirsiniz. Cehennemi yalnızca hücrenizde yaşayabilirsiniz. Ateş yakamazsınız çünkü yangın alarmini kullanamazsınız, ona ulaşamazsınız, çünkü hücrenizi terk edemezsiniz, kapı kilitlidir.

Diğer mahkumlarla, sözde suçlularla, bir tartışmaya giremezsiniz, bundan ne çıkacaksa. Tamamen açık olalım, onlar kapitalist sosyal düzenin muhteviyatındaki ürünlerdir. Bu konuda dürüst olmalısınız.

Başkan'ı görmeye giderseniz onun yalnızca bir koltuk değneği olduğunu unutmayın. Kiliseye gitmeyin. Tanrı öldü, ama Che yaşıyor. Sosyalizmin ilkelerini öğrenin, böylece ihtiyacınız olan her şeye sahip olacaksınız.

Bir günde yalnızca yarım saat yürüme izniniz var. Pencereden dışarıya doğru bakma hakkınız yok. İstediğiniz kadar yoldaşınız olmasına da. Haftada 35 Alman Markı harcamanıza izin var [16] İşler Hessen'de de böyle yürüyor. Ve unutmayın, Hessen en özgürlükçü ceza sistemine sahip. İstediğiniz kadar kahve içemiyorsunuzdur. Alkol alamıyorsunuz. "Hash" içemiyorsunuz. İstediğiniz gibi tüketemiyor, dilediğinizi tüketemiyorsunuz, üstelik tüm bunlar bir tüketim toplumunda oluyor. Bunu bir yana not edin, hapiste tüketim bir tehdittir.

Yazışmaların tamamı gözetleniyor. Cinsel ilişkiler gözetlenmiyor, ama o da pek gerçekleşmiyor. Zinaya izin yok (bunun ne alakası var?) ama bir evliliği ikmal etmeye de izin yok (bunun neyle alakası var?). Deliktekilerin hepsi burjuva varlığına yamanıyorlar, ve çoğu burjuva sosyal düzeni tarafından delirtiliyorlar. Olan

budur. Nasıl, örneğin, evliliklerini sürdürüyorlar? Hepsi çökecektir ve bu iyidir.

Her yurttaş duruma dair gerçek bir anlayış sahibi olmak için hapishaneye gitmelidir.

Her sosyalist duruma dair gerçek bir anlayış sahibi olmak için hapishaneye gitmelidir.

Her yurttaş hapishaneye gitmelidir ki sosyalizmle gerçek bir ilişki geliştirebilsin.

Ama her kapitalist yahut sosyalist bireyin bir hapishaneyi havaya uçurma konusunda ilk olma ihtimali vardır. Springer basınını okumayın, onları yapın. Sonra da Springer'i havaya uçurun!

Yapmak istediğiniz mastürbasyon yapmaksa bunu yapmanıza izin yok. Kendi vücudunuzla her istediğinizi yapabilirsiniz. Homoseksüellik dualitesi hala var. Yeni cinsellik kanunları geçirilirse, hala tavukları becerme hakkına sahip olacaksınız, diğer mahkumlar hakkında konuşmuyorum. Butzbach ıslahevinde sütyenlere ilişkin bir ticaret var. Zorunlu oğlancılık var (bu neyle ilgil.) Canınızı sıkan gardiyanlara tecavüz edin.

Hırsızlık yapmak için bir yere girmenize izin yok, ama çıkmanız için olanak var. Hapishanenin dışından bahsediyorum. Kaçma girişimi ağır ceza gerektiren bir saldırı değildir... [17]

Eğer aldığınız gazete-dergi sayısını kıstılmak istiyorlarsa onların gayriotoriter bir biçimde size getirilmesi için bir üdzensizlik yaratmanız gerekir. Onların senin elinden aldığı gibi, senin de bekçinin ellerinden çekip alman gerekir. Denemelisin, denemeden bırakamazsın. Size "du" diyorsa siz de ona "du" demelisiniz..[18] Günde 80pfennig [19] karşılığı çalışmamalısınız. Kendinizi sömürtemezsiniz. Adalet sistemi, en gizli en verimli ve en utanç verici sömürü uygulamalarını mümkün kılar. Modern kapitalist sistem ilkel kapitalist teknikleri kullanarak kendini şişiriyor.Şikayetler ortak şikayetler olarak işleme alınmadığı sürece anlamsız. Şiklayetler anlamsız, çünkü onları hakim yapıya yolluyorsunuz. Ortak tasarruflar, ortak tasarruflardır, ve dayanışma tasarrufları dayanışma tasarrufları. Kendinizi yalnızlığa bırakamazsınız. Diyaloğu kaybedemezsiniz. Sosyalist diyaloğu kaybedemezisniz. Hapiste kaybedecek bir şeyiniz yoktur ve hiçbir

şeyi kaybetmeyin. Kazanmak için her şeye sahipsiniz.

Temyiz durumundaki mahkumların hak ve sorumlulukları burada işkence ve eşitsizliğe bir giriş olarak yorumlandı, siz birinci sınıfsınız, siz ikinci sınıf, sen dördüncü, sen beşinci vs. Bu devam ettireceğiniz şeydir. Siz bir suçlusunuz ve böyle kalacaktır. Katılımcıları göz önüne alarak devam edin: Bir mahpus kendini bakıcılardan vs. Uak tutmalıdır, hızla kendini dışarı çekmelidir.

Ceza kurumda yaşam, çalışma süresi, boş zaman ve sessizdir, zaman dikkatle bölümlenir, mahpus için bu bölüşüm kaçınılmazdır.

Ceza kurumda yaşam barakalardan ibarettir. Etrafta oturmaktır.Ceza kurumda yaşam zulüm, kölelik içindir ve ölü zaman ise sessizlik için ayrılmıştır. Bilinçsizlik zamanı bitti. Gerçekçilik zamanı başladı. Burjuva yaşamın kendisi tutukluluğun bir türüdür. Eskiden bilmiyorsanız da, şimdi bunu biliyorsunuz. Yaşamak için de ölmek için de izin almazsın. ; Ölmek için izin verilmez ve yaşamak için de izin verilmez. Aynen. Evde amok çalıştırmak için izin verilmez... Kaçmak için izin verilmez. Çığlık atmak, bağırmak veya pencereden dışarı konuşmak için izin verilmez.

Hücre arkadaşlarının konuşmak için izin verilmez (bundan ne haber?). Kurumun güvenliğini tehdit etmeye izin verilmez. Bir şeyi biriktirmeye veya bir şey kullanmaya izin verilmez. Bir şey saklamak için izin verilmez vs.

Yapmanıza izin olmayan her şeyi yapmalısınız, gardınızı indirmemelisiniz ve bu konuda hep düşünmelisiniz. Devletin tüm savcılarını hapishaneye yollayın. Kendinizi savunmanıza izin yok. Asla. Kendilerini koruyanlar kendilerini kriminalleştirmektedirler. Unutma bunu. İzin almadan telefon dahi açamıyorsun. Tüm iletişim çabaların gözlem altında. Yolladığın mektupları mühürleyemiyorsun. İzin vermiyorlar. İzin vermiyorlar... Yine de kendinizi yorgunluğa teslim edemezsiniz. Konsantre olun. Burjuva kapitalizmin toplama kapmındasınız. Dahası, her mahpusun temiz tutması gereken bir hücresi var. Hapishanedeki en baskıcı güç temizliğin gücüdür. Temizlik işkencenin yüksek bir formudur.

Temizlik yapılırken kirlenmeye verilmez. Yalnızca size uygun zamanda temizlenin . Aksi takdirde hapiste değilsinizdir, hapishane sizin içinizdedir. Unutmayın: daha

temiz bir hücre daha da büyük bir cehennemdir. Ayrıca, tutuklu, onun yedi bavulu ve hücresi her zaman aranabilir. Onlara sorduğunuzda yeni insanlar, vs, vs aradıklarını söylerler.[20]

Bu konuda konuşmaya devam edemiyorum. Böyle tarifsiz bir hapishane sistemi olan bir adalet sistemiyle yüz yüzeyken, kendimizi savunmak gibi bir endişemiz olmamalı..

Gudrun Ensslin ve Andreas Baader'le dayanışmamı açıklıyorum, her ne kadar kendilerini burada savunmayı seçmiş olsalarda, bu karar kimsenin gerçekte anlayamadığı bir karardı. Onlar hapiste ve gözlemdeyken de devam edecek bir dayanışmadır bu. Benim, hangi durumda olursa olsun, böyle yapmak için her türlü nedenim var. Horst Söhnlein ile dayanışmamı ilan ediyorum. Ve eğer öyle yaparsam, o kendini savunmayı seçmese bile bu dayanışmada olduğu kadar prollidarischtir.[21] Bununla birlikte, duruyorum.

SDS'in tüm eylemleri ve kamusal desteğinin azaltılmasına yönelik cevaplarının tamamına dair dayanışmamızı açıklıyoruz. Adaletin hesapveremezliğinin yok edilmesini istiyoruz, çünkü onlar güçlerini birilerinin başkaları üzerindeki egemenliklerini sürdürmesi için kullanıyorlar.

Bazı insanların diğerleri üzerindeki hükmünün sona ermesini talep ediyoruz.

Dünyanın bütün işçileri birleşin!

Venceremos!

Thorwald Proll
Ekim 1968[22]

[1] O yaz, Daniel Cohn-Bendit, Senegal Devlet Başkanı Léopold Sédar Senghor'a ihsan edilen Alman Kitap Tüccarlarının "Barış Ödülü" ne karşı bir protesto yaptığı için sekiz aylık ertelenmiş hapis cezasına almıştı.

[2] Hitler ve kamu sektöründe çalışan tüm insanlar yemin yükümlü olduğu NSDAP sadakat yemini. Milyonlarca insan kendi istihdamlarını sağlama almak

için bir başka nedeni olmadan bu yemin ettmişti.

[3] Kısaca 1919 Bavyera Sovyet Cumhuriyeti dahil Ernst Niekisch, Almanca, şovenist "Milli Bolşevizm" bir lider haline geldi-o olsa Naziler altında, solcular zulüm Weimar rejiminin örneği olarak neden Pröll single onu belirsiz 1937 yılında "edebi vatana ihanet" için ömür boyu hapse mahkum olacaktır.

[4] Ernst Toller bir Bavyera Yahudi ve 1919 kısa ömürlü Bavyera Sovyet Cumhuriyeti üzerine rolü nedeniyle hapis cezası almış bir anarşistti. (Sonradan sonunda 1939 yılında New York'ta otel odasında sürgünde intihar etti.)

[5] 1 Nisan 1924 günü, Hitler 8 Kasım 1923 için beş yıl hapse mahkûm edildi, Beer Hall darbesi olarak bilinen faşist darbesi girişiminden ötürü. 1924 yılı Aralık ayında cezasının bir yıldan az infazı gerçekleştikten sonra tahliye edildi.

[6] Luxemburg ve Liebknecht 1968 Alman komünist ayaklanmasının öncül figürleriydi. Her ikisi de sağ milistlerce yakalandı, işkenceye uğradı ve öldürüldü

[7] Franz von Liszt Alman bir hukuk profesörüydü. 1882 Marburger programının, Nazi Alman Suç kanununun öncesi olan belgenin, yaratıcılarındandı.

[8]Gerhard Zoebe davanın hakimiydi.

[9] Genellikle sol sanık aleyhine dava başkanlık Frankfurt'ta bir yargıç.

[10] 1964 yılında, Wiesbaden yedi yaşındaki Timo Rinnelt kaçırıldı ve öldürüldü. Birkaç yıl sonra, komşusunun, bir yirmi yedi yaşındaki bir adam, bu davadan suçlanarak tutuklandı. 1968 yılında ömür boyu hapis cezası aldı.

[11Jürgen Bartsch, çocuklara hem duygusal ve cinsel istismardan suçlanıyor Alman seri katil, 60'lardaki dört vahşi çocuk cinayetleri sorumlu oldu.

[12] Walter Griebel ilgili davada savcıydı.

[13] Almanca'da "unter vier Augen" ise, bu sadece Hitler'i ve yakın arkadaşlarından birisi ile bir toplantı yapmasına dair kullanılan Nazi terimi için açık bir referanstır. Bu tartışmaların içeriği, iki erkek arasında kalmalıydı.

[14]*Hammelsgasse* Frankfurt'ta bir üst sınıf bir mahallede sokak, koyun Alley olarak kelimenin tam anlamıyla tercüme edilebilir; koyunlara başvuran ve katliamı anlatan kelime oyunu amaçlanmıştır.

[15] Tam 40 sent.

[16] Tam $11.20.

[17] Beni Çal.

[18] Almanca'da sen'in iki formu vardır: *du,* sosyal ikinci sınıf, gençler, ve çok yakın arkadaşları ile kullanılan, ve *Sie,* daha kibar olan. Yazar patronluk taslayan davranışa patronluk taslayarak cevap verilmesi gerektiğini söylüyor

[19] Tam 30 sent.

[20] Tren istasyonuna o değerli eşyalarını getiren bir kadın hakkında Sovyet şair Samuel Marschak tarafından bir şiire referans, unvanı Almanca Sieben Sachen (İngilizce olarak "Yedi Valizler" olarak tercüme ederdim)

[21] Neolojizm'le yazarı Thorwald'ın Pröll soyadı ve solidarisch, dayanışma için Almanca sözcük birleştirerek.

[22] Ronald Augustin sitesinde bu metnin sürümü Ancak söz konusu kundaklama 1968 Nisanında sadece taahhüt olduğu gibi bu, bir hata olduğunu düşünüyorsanız Mart 1968 tarihli.

Not: Dönemsel belgelerin Almanca'dan İngilizce'ye çevirilmeyen kısımları olduğundan belgede kimi eksiklikler vardır.

Şehir Gerillası Kavramı

Nisan 1971

Kendimiz ve düşman arasına kesin bir çizgi çekmeliyiz.

Mao

Bir siyasi parti, bir ordu ya da bir okulun düşman tarafından saldırıya uğraması endişelenmemizi gerektirecek kadar kötüdür, bunun gerçekleşmesi bizim düşmanın seviyesine indiğimiz anlamına gelir. Eğer biz düşman tarafından saldırıya uğrarsak bu iyidir, çünkü bu düşman ile kendimiz arasına ciddi bir çizgi çektiğimiz anlamına gelir. Düşman bize vahşice saldırır ve bizi ahlaki erdemden yoksun bir biçimde tamamen kapkara boyarsa bu bizim yalnızca kendimiz ve düşman arasına ayırıcı kesin bir çizgi çizdiğimizi değil, ayrıca çalışmamızda göz kamaştırıcı bir başarı elde ettiğimizi de gösterir.

Mao tse Tung, Mayıs 26, 1939[1]

1. SOMUT SORULARA SOMUT CEVAPLAR

Hala ısrar ediyorum ki, araştırma olmaksızın konuşmaya dair herhangi bir hak mümkün olamaz.

Mao[2]

Bazı yoldaşlarımız çoktan bizle ilgili kararlarını vermişler. Onlara göre, bu "anarşist grupları" sosyalist hareketle bağlayan "burjuva basınının demagogluğu" imiş. Anarşizm terimini yanlış ve aşağılayıcı kullanımlarında Springer Basını'ndan hiçbir farkları yok. Böyle pejmürde bir temel üstünde diyalog kuran kimseye angaje olmak istemiyoruz.

Birçok yoldaş ne yaptığımızı bilmek istiyor. Mayıs 1970'te yazılan 883'e mektup çok muğlaktı. Michele Ray'in kaydı, bazı çıktıları Spiegel'de yayınlanmıştı, özgün değildi ve özel bir olaydan yola çıkıyordu. Ray bunu yazdığı bir makale için bellek olması bakımından kullanmak istemişti. Ya o bizi kandırdı ya da biz onu gereğinden fazla önemsedik. Eğer pratiğimiz onunki kadar süratli olsaydı, şimdiye yakalanmış olurduk. Spiegel Ray'e röportaj onuruna 1,000 dolar ödeme yaptı.

Gazetelerin bizle ilgili yazdığı neredeyse her şey –ve onları yazış biçimleri- kesinlikle birer yalandı. Willy Brandt'i kaçırmaya yönelik planlar bizi ahmaklar gibi göstermeye yönelik bir politikaydı ve çocukları kaçırmaya niyetimiz olduğuna dair iddialar bizi azılı suçlular gibi göstermeyi amaçlıyordu. Bu yalanların dayanaksız detaylarıyla hiçbir şeyi kanıtlamadığı Konkret'in beşinci sayısındaki "özgün detaylarla" ortaya çıktı. Örneğin bizim "memur ve asker" olduğumuz, bazılarımızın diğerlerinin köleleri olduğu, yoldaşlarımızın bize korku misillemesi yaptıkları, evlere girdiğimiz ve pasaport çalmak için şiddet kullandığımız, grup terörü uyguladığımız gibi şuçlamaların tamamı saçmalıktır.

Freikorps ya da Feme [3] gibi bir illegal silahlı organizasyon hayal edenler, katliam umudu taşıyanlardır. Bu tür düşünceleri üreten psikolojik mekanizmalar ve onların faşizmle ilişkisi Horkheimer ve Adorno'nun Otoriter Kişilik ve Reich'in Faşizmin Kitle Psikolojisi eserlerinde incelenmiştir. Zoraki devrimci kişilik sıfatta çelişkidir – çelişkili bir ifadedir. Bugünün koşulları altında, belki de tüm koşullar altında, devrimci politik pratiği kişilerin karakterleri ve politik inanışları kalıcı olduğu taktirde politik kimliktir. Marksist eleştiri ve öz eleştiri iç özgürlükle ilgilenmez ancak devrimci disiplin ile çokça ilgilenir. Anonim yazan yahut takma isim ile yazan yalnızca manşet olmakla ilgilenen ve editörlerin sadece kendi tanıtımlarını yaptıkları bir çeşit sol kanat Eduard Zimmermann,[4], bu sektörün deliğinde mastürbasyon yapan bir sol organizasyona üye değildir.

Birçok yoldaş da hakkımızda iftiralar yayıyor. Bizim onlarla yaşadığımız, Ürdün'e gidişimizi onların organize ettiği, kontaklarımızı bildikleri, bizim için bir şeyler yaptıkları –ortada öyle bir şey yokken- yalanını yayıyorlar. Bazıları yalnızca haberdar gibi gözükmeye çalışıyorlar. Günther Voigt [5] Dürrenmatt ile ilişki içinde olduğu ve Baader'i beslediği iddiasının, polislerle karşı karşıya gelince pişman olmuştu- hesabını vermelidir. [6] Bir şeyleri inkarla temizlemek çok kolay değil, doğru olduklarında bile. Bazıları yalanlarını bizim aptal, güvenilmez, dikkatsiz ya da deli olduğumuzu kanıtlamak için ortalığa savuruyorlar. Böyle yaparak insanları bize karşı çıkmak konusunda yüreklendiriyorlar. Gerçekte, onların bizle bir ilgisi yok. Onlar yalnızca tüketiciler. Bizim bu dedikoducularla bir ilgimiz olamaz, onlar için anti-emperyalist mücadele bir çerezdir. Bu dedikodu yapmayanların birçoğu, bir çeşit direniş anlayışına sahiplerdir, bize şans dileyecek kadar defedilmiş durumdalar, bizi desteklemektedirler çünkü bu pisliğe adapte olmuş biçimde hayatlarını harcamanın anlamsız olduğunun bilincindedirler.

Knesebekstr'de ne oldu. 89 ev(Mahler'in tutuklandığı) bizim tarafımızdan bir ilgisizlik nedeni ile değil ama ihanet yüzünden. Şantajcı bizden biri değildi. Bu insanların bizim yaptıklarımızı yapacağına dair hiçbir garanti yok. Halkın yoğun polis baskısı altında kırılmayacağının bir güvencesi yok, ya da sistemin bize karşı kullandığı bizi etkileyecek terör ile yüz yüze geleceklerinin. Zaten domuzların bu araçları olmasa hiçbir güçleri olmazdı.

Varlığımız bazı insanların kendilerine çeki düzen vermek konusunda baskı al-

tında hissetmesine neden oluyor. Bizle politik tartışmamalara girmemek için, kendi pratiklerini bizimkiyle karşılaştırmayı engellemek için, küçük detayları bile çarpıtıyorlar. Örneğin, Baader'in yalnızca 3 ya da 9 ya da 12 aydır hizmet ettiğine dair dedikodu hala dolanıyor, doğru süre kolayca kesinleştirilebilecekken: 3 yıl kundakçılık, bundan sonraki 6 ay gözaltında, ve yaklaşık 6 ay kalpazanlık için. Andreas Baader bu 48 ayı 14 farklı Hessian cezaevinde – 9 defa ayaklanma ve direniş organize etmek gibi kötü davranışlarda bulunması nedeni ile transfer edildi. Kalan 34 ayı 3, 9 ve 12 aya bölme ise 14 Mayıs kaçışına manevi hazırlık için yapılmıştır. Bu sayede bazı yurttaşlar korkularını ve kişisel kafa karışıklıklarını bizimle tartışmaya girerek rasyonalize etmişlerdir.

Bir soru sürekli soruluyor: Linke'nin vurulacağını bilseydik o hapisten kaçmaya çalışır mıydık, bu yalnızca "hayır" şeklinde cevaplanabilir. Ne yapardık sorusu muğlak –pasifist, ahlakçı, platonik ve ilgisizdir. Hapisten kaçmak hakkında ciddi bir biçimde düşünen kimse bu soruyu sormaz, ama bunu kendi içinde düşünür. Bu soruyu sorarken, kişiler bizim Springer Basını'nın iddialarında olduğu kadar ölümcül olup olmadığımızı ölçüyorlar. Bu soru- cevap yapılan bir sınıfta sorguya çekilmek gibi. Devrimci şiddet ile burjuva şiddetini aynı keseye koyarak hiçbir yere dayanmayan sorular ile devrimci şiddeti itibarsızlaştırmaya çalışma eğilimi. Bütün gelişmeleri seziyor olmak bir sivil müdahalesi olacağına inanmayı gerektirmiyordu. Silahsız bir firar girişimi doğrudan intihar girişimidir.

14 Mayıs'ta polisler ilk ateşi açtılar. Frankfurt'ta olan da aynısıydı, iki tanemiz sıvıştı, çünkü kendimizi öylece tutuklatamazdık. Polisler öldürmek için ateş ediyor. Bazen biz ateş bile etmiyoruz, ettiğimizdeyse, öldürmek için ateş etmiyoruz. Berlin'de, Nuremburg'da, Frankfurt'ta olduğu gibi.[7] Bu kanıtlanabilir, çünkü bu doğru. Biz "silahları umarsızca kullanmıyoruz." Polis kendini "küçük adam" olmak ya da kapitalist bir, az maaş alan bir emekçi ve kapitalizmin bir ajanı olmak rehine olmak arasındaki zıtlıkta buluyor ve emirleri izlemek zorunda değil. Eğer biz geri ateş açarsak biri de bize ateş açar. Polis bizim kaçmamıza izin verirse biz de ona izin veririz.

Şu kesindir ki halk kitlelerinin bize karşı başlattığı av Federal Cumhuriyet'te ve Batı Berlin'de bulunan sosyalist sol tarafından yönlendirildi. Bu sirk sözüm ona bizim çaldığımız ufak miktarlardaki paralar ya da bir kaç adet araba ve evrak ile ya da bizim üzerimize yıkmaya çalıştıkları kasıtlı cinayetler ile savunulamaz.

Yöneten sınıf kendi derisinden korkmuş durumda. Onlar bu devleti mahallelisi, sınıfları ve çelişkileri ile kontrol altında tutabildiklerini düşünüyorlar, Sağ alttaki son ayrıntıya kadar: entelektüeller kendi dergilerine indirgendiler, sol kendi çevresinden izole edildi, Marksizm – Leninizm silahsızlandırıldı ve enternasyonalizm demoralize edildi. Kırılgan görünmesine rağmen bu güçlü yapı kolay hasar almaz. Aradaki tek nüans kandırması bu gürültünün içine ağlanmamasıdır.

Biz legal proleter örgütlerinin yerini silahlı direniş gruplarının alabileceğini söylemiyoruz, izole eylemlerin sınıf mücadelesinin yerini alabileceğini ya da silahlı mücadelenin fabrika ve mahallelerdeki politik çalışmaların yerini alabileceğini. Bizim argümanımız silahlı mücadelenin başarı ve ilerleme için gerekli bir önkoşul olduğudur, silahlı mücadele "Marsizm-Leninizm'in en yüksek biçimidir" (Mao), ve şimdi başlayabilir ve başlamalıdır, çünkü onsuz metropolde antiemperyalist mücadele mümkün değildir. Blanquist ya da anarşist değiliz, Blanqui'nin bir daha yapılması zor ve anarşistlerin kişisel kahramanlıkları olduğunu düşünüyoruz.

Yaklaşık bir yıldır hiç aktif olmamıştık. Sonuçları tespit etmek için fazlasıyla erken. Genscher, Zimmermann[8] ve Co'nun geniş çaplı tanıtımı bize bir kaç düşüncemizi paylaştığımız bir propaganda şansı verdi.

2. METROPOL: FEDERAL CUMHURİYET

Kriz gelişmenin duraklamasının sonucu değildir; gelişmenin ta kendisidir. Amacı karı arttırmak olduğu için, gelişme asalaklığı ve israfı teşvik eder, tüm sosyal sektörlere zarar verir, karşılayamayacağı ihtiyaçları çoğaltır, sosyal hayatın parçalanmışlığını güçlendirir. Bu gaddar aparatça, manipülasyon araçlarıyla ve açık bir baskıyla, onun tarafından provoke edilen , tansiyonlar ve ayaklanmalar kontrol edilmektedir. Amerikan politik birliğindeki kriz öğrenci ayaklanmaları ve Siyah Hareketi'nden kaynaklanmıştır, Avrupa'daki öğrenci hareketinin yayılması, ve Fransa'daki Mayıs patlamasına yönelik işçi ve kitle mücadelelerinin artışı, İtalya'daki fırtınalı sosyal kriz ve Almanya'daki tatminsizliğin yeniden doğumu durumun doğasını göstermektedir.

Il Manifesto:
Komünizmin Gerekliliği, Tez 33'ten çıkarılmıştır. [9]

II Manifesto'dan yoldaşlar Federal Almanya Cumhuriyeti'ni haklı biçimde analizlerinde son sıraya koyuyorlar, muğlak bir biçimde buradaki durumuysa tatminsizlik olarak tanımlıyorlar. Barzel'in [10] 6 yıl önce tarif ettiği Batı Almanya ekonomik bir devdi ama politik bir cüceydi, ekonomik gücünü politik gücü içeride ve dışarda büyürken henüz tam olarak yitirmemişti. Büyük Koalisyon'un 1966'da kuruluşuyla birlikte, politik tehlike yaklaşan durgunluk nedeni ile durduruldu. Acil Durum Kanunları ile gelecekteki krizlerde bütün yöneten sınıfı güvence altına almak için bir enstrüman yaratıldı, politik gericilerin birliği ve bütün bu kanunlara yapışanlar kuruldu. Sosyal – Liberal koalisyon öğrenci ayaklanması ve parlemanto dışı hareketin tatminsizliğini nötralize etmeyi başardı.

SPD destekleyicileri reformizm ile kırılmadıkları için, entelijansiyanın bu bölümünün alternatif komünistleri kapsaması engellenendi, bu yolla reformizm antikapitalist mücadelede fren görevi üstlendi. *Ostpolitik,* U.S. emperyalizmi ve Sovyetler Birliği arasındaki yerleşme ve birleşmeye Alman katkısını simgelerken aynı zamanda kapitalizm için yeni pazarlar açmaktadır. Ki Amerika 3. Dünya Savaşları saldırganlığında özgür bir el sahibi olabilsin. Bu hükümet Yeni Sol'u kendi tarihinden, işçi sınıfı hareketi tarihinden koparak eski antifaşistlerden ayırmayı organize etmeyi hedefliyor gibi görünüyor. DKP, ki yeni kanuna uygun konumu için Amerikan emperyalizmi ve Sovyet revizyonizmi arasındaki gizli anlaşmaya teşekkür etmeli, hükümet'in *Ostpolitik'* inin iyiliği için gösteriler düzenledi. Niemöller – antifaşizmin sembolü- yaklaşan seçimlerde SPD için yenilecek.

"Ortak iyilik" etrafındaki sis bulutunun kapladığı ortamı kullanarak hükümet devlet kontrolünü kurumsallaştırdı ve sendika bürokrasisine de ortaklaşa eylemleri ve maaş yönetmelikleriyle gem vurdu. Eylül 69'daki grevler gösteriyor ki bir şeyler kararlı bir biçimde elde edilen karın yararını çarpıttı ve bu grevler ekonomik sorunlarda devletin dizginleri nasıl sıkı sıkıya elinde tuttuğunu gösterdi.

Sistem 2 milyon kadar göçmen işçisi ve %10'a yaklaşan işsizlik oranıyla Federal Cumhuriyet'te göstermektedir ki resesyondan yararlanılarak terör geliştirilmiş ve proletaryaya yönelik disiplin kuralları ortaya konmuştur, bunların kitlelerin radikal politikaya kaymasıyla ilgisi yoktur.

Federal Cumhuriyet savaşlarla ilgili hiçbir sorumluluk üstlenmeden ve iç karşıt-

larla mücadele etmek zorunda kalmadan Amerika'nın saldırganlık savaşları için geliştirme yardımı ve askeri destek karşılığında 3. Dünya sömürülerinden kar elde etmektedir. Bu da Amerikan emperyalizmi ne kadar az saldırgan olursa fEDERAL cumhuriyet o kadar savunmasız olacak anlamına gelmektedir.

Emperyalizme açık siyasi seçenekler ne siyasi ne de faşist biçimleriyle tükenmiş değillerdir, dahası emperyalizm yarattığı zıtlıkları entegre etme ya da bastırma gücünü de henüz tüketmemiştir.

Raf'ın şehir gerillası konsepti Federal Cumhuriyet'in ve Batı Berlin'in durumuna dair bir optimistik değerlendirmeye bağlı değildir.

3. ÖĞRENCİ AYAKLANMASI

Sonuç olarak devrim, kapitalist egemen sistemin benzersiz karakter analizlerine dayanarak, az gelişmiş bölgelerde oranın "kalbinden, kültüründen" ayırılamaz. Batıda bir devrim canlanması olmadan emperyalistler şiddet mantığı ile katastrofik savaştan kaçış stratejilerini geliştirebilecekler ve Dünya'nın süpergüçlerinin devasa ezici zulümlerini engellemek namümkün olacak..

II Manifesto: 52. Tez'den

Öğrenci hareketini küçük burjuva isyanına indirgemek onun eşlik ettiği büyük iddiaları da küçümsemektir, burjuva toplumu ve burkjuva ideolojisi arasındaki zıtlıkların köklerini reddetmektir, kısa vadeli kazanımları kabul ederken teorik seviyede antikapitalist protestonun elde etmeyi başardıklarını görmezden gelmektir.

Latin Amerika, Afrika ve Asya'da sömürüye uğramış insanların durumu ile birlikte gelişen acıma duygusu kesinlikle abartıldı ve öğrenci hareketinin de farkında olmaya başladığı bilgi birikimi farktörlerindeki akıl yoksullaştırmasına yol açtı. Bidl Zeitung'un buradaki halk sirkülasyonu ile Vietnam'daki büyük patlama arasındaki kıyaslama aşırı derecede basitleştirme, buradaki ideolojik sistem eleştirisi ile oradaki silahlı mücadele karşılaştırmasının küstahlığı ile aynıdır.

Marcuse'un davasının bir üst mahkemeye taşınması ile burjuvazinin gerçek

doğal cahilliğine ve yerleşmiş üretim tarzına ihanet edildiğinden beri öğrencilerin inanışları devrimci özne oldukları yönündedir

Federal Cumhuriyet ve Batı Berlin'deki öğrenci ayaklanmaları - sokak çatışmaları, kundaklamalar, karşı şiddet, marazları, abartıları ve cehaletle... kısaca pratiğiyle- Marksizm-Leninizm'i yeniden yapılandırmış olma değerine sahiptir, en azından entelijansiyanın bilncinde, politik ekonomik ve ideolojik faktörleri ile dışsal manifestoları olmaksızın politik teorinin ortalama bir analitik perspektife uygulanamayacağı gibi bir durum vardır. Bu olmaksızın, içsel ve dışsal ilişkiler tarif edilemez.

Öğrenci hareketi akademik özgürlük teorisi ile üniversitelerin tekel kapitalizminin kontrolü altında olması arasındaki çelişkiye dayanmıştı. Açıkçası yalnızca ideolojiye değil üniversitelerdeki krizler ve kapitalizmin krizi arasındaki ilişkiye dayalı olduğu için buhar etkisi yaratmadı.

...

İdeolojik eleştirisinde, öğrenci hareketi devlet baskısının tüm yönlerini emperalist sömürünün ifadeleri olarak gördüler: Springer şirketinde, Vietnam'daki Amerikan saldırısına karşı gösterilerde, sınıf adalleti gösterilerinde, Bundeswehr Şirketi'nde, acil durum yasalarında ve lise öğrenci hareketlerinde,[11] LanetNATO! Tüketici terörüne diren! Eğitim terörüne diren! Kira terörüne diren!—tüm bunlar doğru politik sloganlardı.Kimlikleri buradaki sınıf mücadelesine dayalı değildir; ama daha ziyade uluslararası hareketin bir parçası olduğu bilgisi üzerine, Viet Kong'la aynı sınıf düşmanıyla savaşmaktadırlar, aynı kağıttan kaplanlarla, aynı domuzlarla...

...Öğrenci hareketi tipik bir öğrenci ve küçük burjuva tipi organizasyona dönüştüğünde ayrıştı, otoriter rejim karşıtlığı hedefe ulaşmaya uygun olmadığını kanıtladı.

Fabrikalarda etkisiz olduğu, işleyen bir şehir gerillası hareketi veya sosyalist halk kitleleri organizasyonu yaratamadığı doğal olarak ortaya çıktı. İtalya'da ve Fransa'da öğrenci hareketinin kıvılcımı sınıf mücadelesinin bozkır yangınını başlatmaya yeterli olmadı, hatta çökme noktasında idi. Anti- emperyalist mücadelenin amaçları ve bağlantılarını birer birer sayabilirdi ama devrimci bir konu olmadı ve gerekli örgütsel yapı teklif edilemedi.

Yeni Sol'un işçi sınıfı organizasyonları ve Kızıl Ordu Fraksiyonu öğrenci hareketinin geçmişteki rotasına sadık kalmadı, hareket Marksizm – Leninizm tarafından sınıf mücadelesinin silahı ve uluslararası standartlarda bir metropol devrimci mücadelesi olarak yeniden şekillendirildi.

4. UYGULAMA ÖNCELİĞİ

Gerçeği değiştirmek, bir şeyi veya şeylerin sınıfını değiştirmek için eğer şeylerin belirli bir sınıfı ile ilgili belirli bir şey bilmek istiyorsanız bireysel olarak pratik mücadelenin içinde bulunmalı, gelip fenomenlerle iletişim kurmalısınız; gerçeği değiştirmek için yalnızca pratik mücadeleye bireysel katılım aracılığıyla bir şeyin veya şeylerin özünü açığa çıkarabilir ve onları anlayabilirsiniz.

Marksizm eyleme kılavuzluk edecek rehberin yalnızca açık olarak teorinin önemini vurguluyor. Eğer doğru bi teoriye sahipsek ama yalnızca gevezelik ediyor, gözardı ediyor ve pratiğe dökmüyorsak bu teori iyi de olsa anlamını yitirmiştir.

Mao tse Tung: Pratik üzerine[12]

Solcuların ve sosyalistlerin kararı öğrenci hareketindeki otoriter figürlerin çalışmalarını bilimsel sosyalizme çevirmeleri ve politik ekonomi eleştirilerini öğrenci hareketinin öz eleştirisine yönlendirmeleri yönünde idi, bu aynı zamanda sınıfa geri dönüş kararı idi. Kağıt çıktıları, organizasyonel modelleri ve abartılı cümleleri göz önüne alındığında biri bu devrimcilerin şiddetli bir sınıf mücadelesine öncülük ettiğini düşünebilir, 1967/68 yıllarının Almanya sosyalizminin 1905'i olması gibi. 1903'de Lenin Rus işçilerin belirli ve kabul edilmiş, anarşizmin ve Sosyal Devrimcilerin karşısında yer alan, sınıf analizlerinin gerekliliğini belirten ve herkesi kapsayan bir propagandaya sahip bir teoriye ihtiyaç olduğuna ve ne yapılacağına işaret etti, çünkü eniş tabanlı snıf mücadelesi yayılmaktaydı: Gerçek şudur ki çalışan halk kitleleri Rus yaşantısındaki sosyal şeytanlar tarafından heyecanı yüksek bir perdeden kışkırtıldı, ama biz biraraya getirmekten aciziz, eğer biri yapabilir, bütün bu damlaları kontol edebilir ve Rus yaşam şartlarının hayal ettiğimizden çok daha fazla açığa çıkardığı popüler kızgınlıkları bir göle çevirebilirse, bu birleşerek tek bir kabaran, dalgalanan devasa bir göle dönüşmelidir.

Lenin: Ne Yapmalı?[13]

Federal Cumhuriyet ve Batı Berlin'in var olan koşullar altında işçi sınıfını birleştirmek gibi bir stratejilerinin olmasından veya eş zamanlı beliren ve gerekli birleştirici eylemi gösteren bir organizasyon yaratmalarından şüpheleniyoruz. Sosyalist entelijansiyanın birleşmesinin ve proleteryanın, politik programların veya proletarya organizasyonlarının duyurularının dışında kalmasından şüpheleniyoruz. Bu damlalar ve dereler Springer Şirketi tarafından uzun yıllar boyunca biriktirilen ve sonraları yenilerinin eklendiği korkular üzerine kuruludur. Sosyalist işçiler ve entelektüeller, inanıyoruz ki devrimci insiyatif, öncünün pratik devrimci müdahalesi olmadan ve anti- emperyalist mücadeleyi somutlaşırmadan içbir birleştirici süreç olmayacak. Birleşme yalnızca işçi sınıfının ve eltelektüellerin bilinçli bölümü ile sahne ve yönetmenin olmadığı ortak mücadele ile yaratılabilir. Ya bu model esas alınacak ya da hiçbir zaman birleşme olmayacak.

Bu organizasyonların kağıt çıktıları gösteriyor ki hayali bir jüri karşısında en iyi Marks okuması yapan entelektüeller ile pratiklerini yarıştırıyorlar, ki kullanılan dil kesinlikle işçi sınıfına ait değildir ve onların katılımını dışlamaktadır. Onlar bir Marks sözünü yanlış aktarırken yakalandıklarında pratiklerine yalan söylerken yakalandıklarından daha fazla utanıyorlar. Onların pratiği konuşmak. Dipnotlarındaki sayfa numaraları aşağı yukarı her zaman doğru, organizasyon için belirtilen üye katılımı sayısı ise nadiren doğru. Devrimci sabırsızlık suçlamasından burjuva kariyerlerinin ahlaksızlaşmasından daha çok korkuyorlar. Onlar için Lukacs[14] ile bir kariyer edinmek için yıllarını harcamak kendiliğinden Blanqui'den esinlenmek için kendilerine izin vermekten daha önemli. Onlar enternasyonalizmi Filistinli bir gerilla organizasyonunu diğer bir organizasyona kayırıp sansürleyerek aktarmak olarak ifade ediyorlar. Marksizmin gerçek bekçileri olduklarını iddia eden Beyaz başkanları kendilerini patronluk yolu ile zengin arkadaşlarına Kara Panter Partisi adı altında "İnsanlığın Savaşının Zaferi" görüşü ile değil vicdanlarını rahatlatmak için alınacak sadaka için yalvarmak olarak ifade ediyorlar. Bu devrimci bir müdahale metodu değil.

Mao, Çin Sosyetesinde Sınıfların Analizi (1926) adlı kitabında devrim ve karşı devrimi şu yolla karşılaştırmaktadır:

Her biri büyük bayraklarla yukarı çekildi, biri dünyanın bütün ezilen sınıfları için

toplanma noktası olarak 3. Enternasyonel tarafından devrimin kızıl bayrağı olarak havalandırıldı, diğeri tüm dünya karşıdevrimcileri toplanma noktası olarak Milletler Cemiyeti tarafından karşı devrimin beyaz bayrağı olarak havalandırıldı.[15]

Mao Çin sosyetesini kırmızı ve beyaz büyük başıklar altında farklılaştırdı. Ancak bu Çin sosyetesindeki farklı sınıfların ekonomik konumlarını ayırt etmede yeterli değildi. Onun sınıf analizi farklı sınıfların devrim ile ilişkisi ile de ilintilidir.

Marksist-Leninistler için geleceğin sınıf mücadelelerinde öncüler proleter enternasyonalizminin kızıl flamasını kaldırmadıkça, eğer işçi sınıfı üzerinde, işçi sınıfının gücünü geliştirmek için, burjuvazinin gücünün yıkılması için nasıl bir diktatörlük kurulacağına yanıt veremedikçe, bu soruların hiçbirine yanıt vermeye hazılanılmadı ise bir liderlik rolü gözükmüyor. Bizim önerdiğimiz sınıf analizi devrimci pratik ve devrimci insiyatif olmadan geliştirilemez.

“Geçici devrimci talepler” öne sürmek işçi organizasyonlarını tamamıyla şehrin dışına itti – tıpkı sömürü yoğunlaşmasına karşı, israf edilen sosyal değerlere karşı daha kısa çalışma haftası talebi, erkekler, kadınlar ve yabancılar için için maaş eşitliği, üretim kotalarına karşı, vb mücadele gibi- bu talepler politik, askeri ve ne zaman halkın sınıf mücadelesini kıran propaganda gücüne işaret etmediği sürece sendikal ekonomizmden başka bir şey ifade edemez. Eğer bu talepler aynı kalır ve biri çıkıp bunların yalnızca ekonomistik bok olduğunu söylerse, çünkü onlar devrimci enerjiyi uğruna kavga ederek israf etmeye değmezler, o zaman onlar bir zafere öncülük edemezler eğer “zaferden anlaşılan hayatın devrim için en önemli ilkesi olmadığını kabul etmek ise.” (Debray[16]). Sendikalar bu gibi talepler ile müdahale ediyor – ancak “işçi sınıfının sendikal politikaları burjuva işçi sınıfının politikalarıdır” (Lenin). Bu hiç devrimci bir müdahale değildir.

Proleter örgütler silahlı mücadelenin sorusuna Acil Kanunlar, ordu, BGS, polis ya da Springer Baskısı ile yanıt verdiği için başarısız oldu. Bu gösteriyor ki proleter örgütler DKP’den fırsatçıl yönünden ayrılıyorlar çünkü onlar her ne kadar demeçlerinde radikal ve teorik olarak gelişmiş olsalar da halka daha az kök salmışlardır. Pratikte, onlar sivil hakları üzerinde fonksiyolnedir ve herhangi bir değer üzerinden popülerite elde etmek hakkında endişe duyar. Onlar parla-

menter araçlarla sosyal problemlerin düzeltilebileceği fikrini destekleyerek burjuva yalanlarına destek veriyorlar. Onlar proleterlerin devletin verdiği şiddet kapasitesi ve barbar yolları ile hiçbir başarı şansı olmadığını belirterek mücadelenin içine girmeleri konusunda cesaretlerini kırıyorlar. "Bunlar Marksist – Leninist fraksiyonlar ya da partiler" Debray Latin Amerika'daki komünistleri yazdı, "politik çevre ile hareket et eğer onlar burjuvazi kontrolü altındaysalar. Politik statükoya meydan okumaktansa desek veriyorlar....."

Bu örgütler öğrenci hareketi ile politize olmuş binlerce çıraka ve gençlere kararlı olmaları ve işyerlerindeki sömürüye son vermeleri için hiçbir alternatif sunmuyor. Sadece kapitalist sömürüye adapte olmalarını öğütlüyorlar. Gençlerin suçlarını düşündükleri zaman cezaevi müdürleri ile aynı konumu paylaşırlar. Hapisteki halka dair jüri ile aynı görüşü paylaşırlar. Ve yeraltı dünyasına dair sosyal çalışanlar ile aynı görüşü paylaşırlar.

Politik pratik olmaksızın Kapital okumak burjuva çalışmasından başka bir şey değildir. Politik pratik yoksa, politik programlar yalnızca zırvadır. Politik pratik olmadıkça, proleter enternasyonalizmi yalnızca martavaldır. Bir proleterya konumu elde etmek onu pratiğe geçirmeyi gerektirir.

Kızıl Ordu Fraksiyonu pratiğin önceliği konusunda ısrarcıdır. Silahlı direnişi örgütlemenin doğru olup olmadığı, onun mümkün olum olmadığına ve yalnızca pratiğe geçirerek gerçekleştirilebileceği gerçeğine bağlıdır.

5. ŞEHİR GERİLLASI

Bu sebeple, emperyalizm ve tüm tepki verelenler, özüne baktılar, uzun süreli bir bakış ile, stratejik bir bakışla, ne olduğu görülmesi gereken – kağıt kaplanları. Bu noktada bizler kendi düşünsel stratejimizi inşa etmeliyiz. Diğer yandan onlar ayrıca kaplanları yaşıyorlar , demir kaplanları, insanlığı bir çırpıda bitiren gerçek kaplanları. Bu yüzden kendi düşünce taktiğimizi inşa etmeliyiz.

Mao tse Tung, Ocak 12, 1958[17]

Eğer Amerikan Emperyalizminin kağıttan oluşan bir kaplan olduğu doğru ise son tahlilde mağlup edilmiş olacak. Ve eğer Çinli komünistlerin tezi doğru ise Amerikan Emperyalizmi üzerinden bir zafer elde etmek mümkün çünkü buna

karşı mücadele tüm dünyada patlak vermiş durumda, ve sonuç olarak emperyalizmin gücü bölündü. Bu bölünme ağlup olabileceklerinin mümkün olduğunu gösteriyor. Eğer bu doğru ise anti- emperyalist mücadelede herhangi bir bölge ya da ülkeyi dışarıda tutmak için herhangi bir neden bulunmamakta. Çünkü devrimin baskısı genellikle zayıf ve tepkinin gücü genellikle kuvvetli.

Eğer bu devrimci girişimleri küçüksemek için söylenenmiş ve doğru değil ise onları mağlubiyet ile yüzyüze bırakmak ile eşdeğerdir. Preoleter örgütlerdeki dürüst halk –koca ağızlıları dışında tutarak- ile Kızıl Ordu fraksiyonu arasındaki bu çatışmalar içinde onlar bizim devrimci girişimleri kör bir yola ittiğimizi hissediyorlarken biz de onları devrimci girişimleri demoralize etmekle itham ederiz. Fabrikalardaki halk, komşular ve Kızıl Ordu Fraksiyonu arasındaki bu ayrılık için köprü olma yönünde bir girişim var, ve eğer başarabilirsek, doğruya ulaşmış olacağız. Devrimci hareketin güçsüz kaldığı her ülkede Dogmatizm ile maceraperestlik arasında şekil sapmaları oluşmakta. Fırsatçılık ile ilgili en güçlü eleştirileri anarşistler yaptığından beri fırsatçılık ile ilgili her eleştiri yapana anarşist denmeye başlandı, bu moda saçmalığından başka bir şey değil.

Şehir gerillası kavramı Latin Amerika'dan gelir. Orada, burada da olduğu gibi, bu çoğunlukla güçsüz devrimci kuvvetlerin devrimci müdahalesidir.

Şehir gerilla mücadelesi Prusyan tarzı, devrimci mücadeleye insanları çekebilmek için öncülük eden sözde devrimcilerin olduğu, marş emirleri olmayacağı anlayışına dayanmaktadır. Şehir gerillası mücadelesi silahlı mücadele için koşulların ve şartların doğru olması analizlerine dayanır, buna hazırlanabilmek için çok geç olacak. Devrimci insiyatif olmadan bir ülkede Federal Cumhuriyette olduğu kadar şiddet potensiyeli olup olmadığını tanımaya dayanır, devrimci mücadele için şartlar daha elverişli ise herhangi bir devrim oryantasyonu olmayacak, zaten onlar yakında son dönem kapitalizminin politik ve ekonomik gelişmelerini alıyor olacaklar.

Şehir gerillası mücadelesi seçilmiş temsilcilerin tesis ettiği parlamenter demokrasinin bütün olarak reddidir. Bu acil durum hukukuna ve el bombası hukukuna karşı kaçınılmaz bir yanıttır. Bu sistemin düşmanlarını nötralize etmek için sarf ettiği bütün çabalara karşı mücadele etme isteğidir. Şehir gerillası hakikatlerle yüzleşmek üstüne kuruludur, onlardan bahane üretmek üstüne değil.

Oğrenci hareketi şehir gerillasının ne elde edebileceğiyle ilgili kısmi bir algı sahibidir. Bu solun üstünde çalışmayı azalttığı ajitasyon ve propagandaya somut bir biçim verebilir. Örneğin, Springer kampanyasında, Heidelberg öğrencilerinin Carbora Bassa kampanyasında, [18] Frankfurt'taki işgal hareketinde, Afrika'daki komprador rejimlere Federal Cumhuriyet'in verdiği askeri yardımda , fabrikalardaki güvenlik önlemleri ve iç adalet sisteminde. Şehir gerillası sözde enternasyonalizmi silah ve para sağlayarak somut hale getirebilir. Sistemin silahlarını köreltebilir ve komünistleri yeraltında polislerden saklayabilir. Şehir gerillası sınıf mücadelesinin mühimmatıdır.

Şehir gerillası mücadelesi polisin kayıtsızca silahlarını kullandığı ve üst sınıf adaletinin Kurras'ı suçsuz bulup yoldaşlarımızı diri diri yaktığı koşullarda silahlı bir mücadeledir. Şehir gerillası mücadelesi, sistemin şiddetince demoralize eilmemek anlamına gelir.

Şehir gerillası devlet yapısının belirli yönlerini yok etmeyi ve devletin güçlü, incinmez imacını ortadan kaldırmayı amaçlar.

Şehir gerillası örgüte güvenli evleri, silahları, arabaları ve evrakları içeren yasadışı bir yapı önerir. Bu konuyla ilgili bilinmesi gereken şey Marighella tarifi ile Minimal Şehir Gerillası'dır. Bunun arkasındaki bilinmesi gereken şey bizlerin her zaman şehir gerillasına katılmak isteyen herkese bunu anlatmaya hazır olduğumuzdur. Henüz fazla bilgi sahibi değiliz ama az çok bilmekteyiz.

Silahlı mücadeleye adım atmadan önce ilk olarak legal mücadele tecrübesi kazanmak önemlidir. Birinin devrimci solla ilgisi yalnızca bir pay elde etmekse, sonunda içinden çıkamayacağınız bir işe başlamamak daha iyi.

Kızıl Ordu Fraksiyonu ve şehir gerillası yalnızca kendimiz ve düşman arasında kesin bir çizgi çeken bir fraksiyon ve pratik sunmakla kalmaz, ayrıca bu nedenle en keskin atağın da öznesidir. Bu kişinin politik bir kimliğinin olmasını ve gerçekleşmiş bir öğrenme sürecini gerekli kılar.

Bizim orjinal örgüt konseptimiz şehir gerillası ile tabanda çalışanlar ile bir bağ olduğunun bilincinde. Biz istiyoruz ki herkes deneyim sahibi olmak, öğrenmek için mahallelerde, fabrikalarda, varolan sosyalist gruplarda, bu tartışmalardan etkilenecekleri yerlerde faaliyet göstersin. Bu işe yaramazsa o netlik kazanmış olur. Hangi siyasi polisin bu grupları, topları, görüşmeleri ve şimdiden çok

geniş olan tartışmalarının içeriklerini gözetleyebildiklerinin ölçüsü olarak bu gözetimden kurtulabilmek için biri uzak kalmak zorunda.

Şehir gerilla mücadeleri birinin kesinlikle diğerinin motivasyonu hakkında net olması gerektiğini öneriyor ki biri *Bild* Zeitung tarafından gelen saldırılar, Devrimcilere yapıştıracakları Yahudi Karşıtı – suçlu – insanlık dışı – katil- kundakçı etiketler tarafından ertelenmeyecek. Onların tükürdükleri ve söylemeye cesaret ettikleri halkın üzerinde hiçbir etkisi olmaması gereken tüm bu saçmalık halkın bizim hakkımızda düşüncelerinde hala etkili olabiliyor.

Sistem doğası gereği hiçbir alan bırakmıyor ve yapamayacakları hiçbir şey ve bize karşı atmayacakları hiçbir kara leke yok. Kapitalizmin ilgi alanlarına hizmet etmeyi amaçlamayan hiçbir yayın organı yok. Hala kendini aşan, çevresine, kopyalara sahip insanlara, abonelerine ve tesadüfen önceden üye olmayanlara, özel, kişisel, burjuvazi bağlantılarına ulaşan bir sosyalist yayın bulunmamakta. Medyanın bütün kolları kapital tarafından reklam satışları aracılığı ile, kendi düşüncelerini konumlamak isteyen yazarların hırslarının sonucu olarak radyo istasyonlarının önetim panoları aracılığı ile, ve baskın şirketlerin piyasa kontrolü aracılığı ile kontrol altına alındı. Önderlik eden yayınlar egemen sınıfa aittir. Onlar piyasa fırsatlarını kendileri ve belirli çevrelerin geliştirdiği ideolojileri arasında bölüştürüyorlar, ve bu yayınlar onların piyasadaki üstünlüklerini garanti altına alıyor. Gazetecilik yalnızca bir şeyle ilgili: satışlar. Haberler birer metadır; bilgi bir tüketici ürünüdür. Tüketime uygun olmayan her ne ise dışarıya kusulur. Okur sayısını koruma ihtiyacı ve televizyon reytingleri için medya ve halk arasında gelişmekte olan uzlaşamayan çelişkileri engellemek adına reklamlar – ağır yayınlar sistemi yürütülmekte: uzlaşma yok, sonuç hiçbir şey. Her kim bu sektörde yer almak istiyorsa bu alırı derecede güçlü fikir şekillendirileri ile ilişkilerinin devamlılığını sağlamak zorunda. Bu demek oluyor ki Springer Kuruluşu ile bağlılık yerel gazeteleri de satın alan Springer Şirketi'ne adım ile yetişmekte. Şehir gerillası hiçbir şeyi ama acı bir husumeti bu halktan bekleyebilir. O kendini hiçbir şeye değil ama Marksist eleştiri ve öz eleştiriye oryante etmeli. Mao'nun söylediği gibi "her kim ki çizilmekten ve dört parçaya ayrılmaktan korkmuyorsa, o atından bir imparatoru indirmeye cesaret edebilir."

Uzun süreli, titiz çalışma şehir gerillası için belli bir noktaya kadar çok önemli-

dir çünkü tartışmanın ötesinde aksiyona geçmek istiyoruz. Eğer burjuvazinin preofesyonelliğinin gerileyeceği düşüncesi açık tutulmazsa, eğer bir konak için devrimi geride bırakma fikri korunamazsa, bunların hiçbiri bir istek olarak bile yoksa, demek ki, Blanqui'nin o dokunaklı cümlesinde olduğu gibi "bir devrimcinin görevi daima mücadele etmektir, her şeye rağmen mücadele etmektir, ölene kadar mücadele etmektir." Rusya, Çin, Küba, Cezayir, Filistin, Vietnam'daki gibi doğrulukta hiç bir devrimci mücadele olmadı ve şuanda da yok.

Kimileri örgütün politik olanaklarını, sıkıntılarını ve propagandasını yorgun olmadan söyler, yorgun olunduğunu yalnızca silahlı mücadele var ise düşünebilirsiniz. Diyoruz ki politik olasılıklar silahlı mücadele politik bir amaç olarak tanınmadığı sürece tamamıyla değerlendirilemez.

"Silahlı propaganda" hakkında konuşmayacağız: Bunu eyleme geçireceğiz. Hapishaneden kaçış propaganda gerekçesiyle gerçekleşmedi, adamımızı dışarı çıkarmak içindi. Banka hırsızlıkları yalnızca kapı eşiğimizde duruyor, sadece parayı almak için bunu yapıyoruz. Mao'nun bahsettiği "Büyük başarı" asıl "düşman bizi tamamen karaya boyadığında" gerçekleşecek ve yalnızca bizim başarımız olmayacak. Bu konuyla ilgili en önemli pay en çok da Latin Amerikalı yoldaşlara –düşmanla arasına çoktan bir çizgi çizen- ve buradaki hakim sınıfın birçok banka hırsızlığında "enerjik biçimde bize karşı çıkmasına", burada kurmaya başladığımız şey sebebiyle –Kızıl Ordu Fraksiyonu formundaki şehir gerillası-, neden olanlara aittir.

6. YASALARA UYGUNLUK VE YASADIŞILIK

Batıdaki devrim, kapitalist güce meydan okuma güçlü bir sığınaktan gün sıralaması ile yapılmakta . bu belirleyici bir öneme sahip. Şuanki dünya hali hiçbir alan ve barışçıl gelişmeyi ve demokratik durumu garanti eden bir pozisyona dair hiçbir güç bırakmamakta. Krizler yoğunlaşmakta. Dar görüşlülük veya mücadeleyi etleme kararı uçuruma tamamı ile düşmek anlamına gelir.

Il Manifesto, Tez 55'ten alıntı

"Seni yok edeni yok et" anarşist sloganı tabanı, hapishanelerdeki ve ıslah evlerindeki, liselerde ve eğitim kurumlarındaki gençleri hareketlendirmeyi amaçladı. Bütün bu boktan durumlarda bu cümleye hatırlanıyor. Kendiliğinden anlaşılabilmesi ve doğrudan direnişi çağırmak içindir. Stokely Carmicha-

el'in[19] Siyah Güç sloganı, "Kendi tecrğbene güven!" yalnızca bunu ifade eder. Ve bu slogan kapitalizmin içinde eziyetin, işkencenin, baskının ve orjinal kapitalist üretim biçiminde olmayan yükümlülükler dışında bhiçbir şey olmamasına dayanıyor. Ve bu zalime, ne şekilde ortaya çıkarsa çıksın, kapitalist sınıfların ilgilerinin temsilcisi olması gerektiğini öretiyor, bu da onu sınıf düşmanı yapıyor. Bu açıdan anarşistlerin sloganı doğrudur, proletaryacıdır, ve sınıf mücadelesiyle aynı saftadır. Yanlış bilince yönelttildiği süreceyse bu yanlıştır.

Biri basitçe gidip onlara dişlerinden bir yumruk çakmak için gidiyor, ve örgüt sonrasında yeni bir konum alıyor, disiplin burjuvaya dönüşüyor, ve sınıf analizleri fuzulileşiyor. Eğer yasalara uygun olmanın ve örgütün yasadışı olma şartlarının diyalektiği üzerine çalışma yapmadıysan yaptıklarının sonucunda oluşacak ağır baskılar karşısında savunmasız kalırsın ve kanunen tutuklanmış olursun.

Bazı örgütlerin şöyle diyor: "komünistler kendilerini yasadışı kaçak duruma düşürecek kadar aptal değiller". Kendilerini sınıf adaleti için avukat ilan ediyorlar, yani hiç kimseye avukatlık etmiş oluyorlar. Bu cümleye, kanunlara uygun bütün olasılıklar komünistlerin kışkırtması, propagandası ve organize edilen politik ve ekonomik mücadele için tamamı ile kullanıldı ve dikkatsizce riske edilmedi ise doğrudur diyebiliri, ama onların kastettiği şey bu değil. Onlar sınıf devleti ve onun sosyalist proje için adalet sisteminin sınırlarını aşmanın hiçbir yolu olmadığını söylüyor, biri bu sınırlarda durdurulmalı, bu biri devletin kanun dışı tecavüzlerini bu tecavüzler legalize edildiği için sineye çekmeli. Ne pahasına olursa olsun kanuna uygunluk. Yasadışı tutuklamalar, terörist cümleleri, polis tacizi, şantajı ve BAW parçası üzerinde zorlamalar –bok ye ya da öl- komünistler bu kadar aptal değiller.....

Bu oportünist bir tavırdır. Dayanışma bakımından eksiklik gösterir. Hapisteki yoldaşları hiçe sayar. Sosyal arkaplanları ve durumları gereği suçla hayatını sürdürmek zorunda kalan yeraltını, proleterya altını, sayısız proleter genci, göçmen işçilerin sosyalist bir içerikle örgütlenmesini ve politikleşmesini tamamen dışlar. Örgütlerin üyesi olmayan herkesi teorik anlamda kriminalize etmenin şartlarını oluşturur. Sınıf adaleti ile suç ortaklığına girer. Aptalcadır.

Legalite bir güç meselesidir. Legallik ve illegallik arasındaki ilişki reformist ve faşist baskınlığı arasındaki zıtlığı analiz ederek anlaşılabilir, birinin temsilcileri

Bonn'dayken, bir diğeri ise, Sosyal Liberal koalisyonu ve diğerleri, Barzel ve Strauß'dur. Onların medya temsilcileri, eskiden bu yana: the Süddeutsche Zeitung, Stern, the WDR[20] Üçüncü Program, SFB, ve Frankfurter Rundschau'dur. Ayrıca, sonraki süreç için: the Springer Şirketi, Sender Freies Berlin, Zweites Deutsches Fernsehen, ve Bayernkurier. Munich polisi ve Berlin modeli buradadır. Federal İdari Mahkeme buradadır, Federal Yüksek Mahkeme de buradadır.

Reformist çizgi kurumsal seçenekleri (ortak yönetim) ve gelişme vaatlerini (örn. Hapishane koşullarında) kullanarak, çatışmaya ait artık kullanılmayan kaynaklarını (örn.Başkabakn'ın Polonya'da diz çökmesi) adres göstererek, provakosyondan sakınarak (örn. Münih polisinin esnek yanı ve Berlin'deki Federal Yönetim Mahkemesi), ve şikayetleri açığa dökerek (örn, Hessen ve Berlin'deki halkın eğitimine göre) çatışmaları engellemeyi amaçlar. Bu çatışmayı önlemenin reformist çizgisi olarak kanunların biraz içine ve biraz daha az dışına çıkmaya başladılar. Bunu meşru görünmek adına yapıyorlar. Eldeki Anayasa ile çelişkileri nötralize etmeyi ve SPD içerisinde casus tutarak suda ölü ve içeriği boş solcu eleştirilerinden kurtulmayı amaçlıyorlar.

Hiçbir şüphe yok ki, uzun vadede, reformist çizgi kapitalizmin hakimiyetini korumak için en etkili yol. Ama karşılaşılan erçek koşullara dayanmakta. Münih polisinin esnek hattı sayesinde ekonomik refah vadediyorlar, çünkü Berlin'deki sabit hattan çok daha pahalı, Münih polis şefinin işaret ettiği gibi: "İki makineli tüfekli polis memuru binlerce insanı kontrol altında tutabilir. 100 tane coplu polis memuru binlerce insanı kontrol altında tutabilir. Bu tür silahlar olmadan, 300 veya 400 polis memuru gereklidir." Reformist çizgi örgütlü bir antikapitalist karşıtlığın olmadığı bir durum öneriyorlar, Münih örneğinden görülebileceği gibi.

Siyasi reformizm ile gizlenerek devletin konsantrasyonu ve ekonomik güç hızlandırılıyor. Shiller'in bu mali politikası ile kazandığı rol ve Strauß'un onun finansal reformlarını kullanarak işyerlerindeki sömürü artışını ve üretken sektördeki yükseltilen çalışan ayrılığını ve yönetim sektörü ve hizmet sektörlerinde uzun süreli akla yatkınlığı kuvvetlendirdi.

Birkaçımızın elindeki şiddet gücünün konsantrasyonu eğer sakince yapılırsa, eğer hareket dayanışması işlevi görecek gereksiz provakosyanlar(Paris

Mayıs'ında ve öğrenci hareketinin sonucu olarak öğrenilmiştir) engellenebilirse karşı çıkılamayan sonuçlar doğabilir. Bu nedenle Kızıl Bağlantıları[21] henüz yasadışılaşmadı. Bu nedenle KP kaldırılma yasağı olmadan DKP olarak var olabiliyor. Bu nedenle hala liberal televizyon programları var. Ve bu nedenle bazı örgütler gerçekte oldukları kadar aptal olmadıklarını düşünerek kaçabilirler.

Legalliğin marjini sermayenin öğrenci hareketlerine saldırılarına cevabı ve APO'dur –reformist cevap daha da efektiftir, yürütmeyi becerdikleri sürece. Bu legalliğe dayanmak için, metafiziksel olarak yaşatmak için, üzerine istatistiksel izdüşüm projeleri dayandırmak için, onu savunmayı istemek için, yani Latin Amerika'daki öz savunma bölgelerinin hatalarını tekrar ediyor olmak gerekir. Bu demek oluyor ki sen hiçbir şey öğrenmemişsin ve zamanla tekrar grup olarak, tekrar örgütlenerek gericilerden korunmuşsun, onların solu yasadışı olmakla suçlayamayacakları ama solu paramparça edecekleri durumlar yaratmışsın.

Willy Weyer[22] bu toleransta rol sahibi değil. Liberal basın onun anayol zorbalarının tamamına potansiyel suçlu gibi davrandığından yakınırken o umarsızca cevaplıyor, "Devam edeceğiz!" -ve böylece liberal kamunun alakasızlığını gösteriyor. Eduard Zimmerman polis ajanlarından oluşan bir ulus oluşturuyor, Springer Şirketi ise Berlin Polisi'nde en önde gelen rolü üstleniyor. Faşizmin, ölüm cezasının ve daha çok ve daha iyi polislerin -Brandt-Heinemann-Scheel yönetiminin Bonn'un politikalarının yüzü olarak görünümü- selameti adına toplu bir mobilizasyon gerçekleşiyor.

Yalnızca legallik ve illegallik sorunlarıyla ilgilenen yoldaşlarımız öğrenci hareketine yönelik affı yanlış anlamış görünüyorlar. 100'lerce öğrencinin kriminalize edilme durumunu ortadan kaldırırken onları yalnızca korkuyla uzaklaştırıyor, olası radikalleşmeleri engelliyor ve onları burjuva bir öğrenci fabrikası olmanın getirdiği ayrıcalıklarla etkilemeye çalışıyorlar -bilginin doğasına rağmen olsa bile- , üniversitelerin sosyal tabaka atlamak isteyenlere yardımcı olduğunu anlatmaya çalışıyorlar. Bu öğrenciler ve proletarya arasındaki sınıf farkını daha da açıyor, onların ayrıcalıklıı günlük yaşamı ve lanet işlerini yapan, aynı sınıf düşmanınca aynı af kendilerine teklif edilmeyenlerin yaşamları arasındaki fark artıyor. Ve bir

kez daha teori pratik ayrımı sağlanmış oluyor. Ozetle: Af pasifize etmektir.

Bazı saygın yazarları da içeren –yalnızca lanet Grass'ı [23] değil- sosyal demokrat seçmen deneyimi pozitiftir, demokratik bir hareketlenmedir ve faşizme karşı bir direniş biçimidir, ve bu nedenle gözardı edilmemelidir. Bunun sermaye ve tekellerin mantığının esiri olmamış, üstyapıca yutulmamış belirli yayıncılar ve kimi radyo, tv istasyonlarının editoryal departmanlarında yansıtılan gerçeklik üzerinde etkisi vardır.

Legalite parlamenterizmin ideolojisidir, çoğulcu toplumun sosyal birlikteliğidir. Legalite telefonların dinlendiği, mektupların görüntülendiği, komşularıon birbirlerini ihbar ettiği, muhbirlerin legal biçimde maaşa bağlandığı yerde bir fetiştir. Siyasi eylemin örgütlülüğü, anlamı siyasi polisin sürekli bir gözlemi altında durmak değilse, hem legal hem de illegal biçimde yürütülmelidir.

Biz teröre ya da faşizme antifaşist ani hareketlenmeyi provoke edecek güçler olarak dayanmıyoruz, veyahut legalitenin daima yolsuzluk olduğunu söylemiyoruz. Biz işlerimizin mazeretler sağladığını anlıyoruz, tıpkı alkolün Willy Weyer'e sağladığı gibi, tıpkı Strauß'daki suç artışı gibi, tıpkı Ostpoolitik'in Barzel için yaptığı gibi, tıpkı kızıl bir ışık tutan bir Yugoslavın taşıdığı kırmızı ışığın Frankfurtlu bir taksi sürücüsü için ne olduğu gibi, tıpkıı Berlin'deki araba hırsızlarının katillerinin ceplerindeki araçlar gibi. Bizim komünist olmamızdan kaynaklanan diğer mazeretleri düşünerek, komünistler ya organize olur ve mücadele terör yahut baskının yalnızca korku ve geri çekilme yaratmasına neden olur ya da direniş, sınıf kini, dayanışma yaratırlar ve her şeyin emperyalizmin istediği gibi gitmesine engel olurlar. Bu yalnızca komünistlerin kendilerine yapılan her şeyi tolere edecek kadar aptal olup olmamalarına ya da legalliği tıpkı diğer metodlar gibi birini diğerine göre fetişize etmek yerine illegalliği örgütlemek için kullanmalarına bağlıdır...

Kızıl Ordu Fraksiyonu illegalliği devrimci mücadele için atak bir pozisyon olarak örgütler.

Şehir gerillasını kurmak anti-emperyalist mücadeleyi atak bir biçimde yönetmek anlamına gelir. Kızıl Ordu Fraksiyonu legal ve illegal mücadele arasında, ulusal va uluslararasu mücadele arasında, uluslararası komünist hareketin stratejik ve taktik yönleri arasında bağ yaratmaya çalışır. Şehir gerillası dev-

rimci bir yola aracılık eder, Federal Cumhuriyet ve Batı Berlin'deki devrimci güçlerin güçsüzlüğüne rağmen.

Cleaver demişti ki "Ya çözümün tarafı olursunuz ya da sorunun. Arada bir şey yoktur. Bu şey on yıllardır inceleniyor ve tartışılıyor, tüm jenerasyonlar tarafından farklı açılardan. Görüşüm şu ki bu ülkede olup biteni daha fazla analiz etmeye gerek yok." [26]

Silahlı Mücadeleyi Savunun!

Halkların savaşı zaferle son bulacak!

Kızıl Ordu Fraksiyonu

Nisan 1971

[1] *Quotations from Chairman Mao Tse Tung* (Peking: Foreign Languages Press, 1966),

[2] Ibid., 230.

[3] The *Freikorps*: Sağ paramiliter örgüt

[4] Eduard Zimmermann TV sunucusu. RAF karşıtı programlarıyla tanınıyordu.

[5] Günther Voigt Baader'in kaçırılmasına yardım etmekle suçlanıyordu.

[6]Friedrich Dürrenmatt İsviçreli bir oyun ve makale yazarıydı.

[7] Knesebeckstr. tutuklaması.

[8]Friedrich Zimmermann bu dönemde CDU/CSU parlamento grubunun başkanıydı

[9] İtalyan solunda etkili bir grup

[10]Rainer Barzel bu dönemde CDU'nun başkanıydı.

[11] Askerleri Batı Alman *grubu.*

[12]*Selected Works of Mao Tse-tung* (Peking: Foreign Languages Press, 1967). 299,300 ve 304.

[13] Marxists Internet Archive “Lenin’s What is to be Done? Trade-Unionist Politics and Social Democratic Politics,” http://www.marxists.org/archive/lenin/works/1901/witbd/iii.htm.

[14]George Lukacs was an influential Hungarian Marxist philosopher and art critic. His work greatly influenced the New Left of the 60s and 70s.

[15] Mao Tse-Tung “Analysis of the Classes in Chinese Society,” Marxists Internet Archive, http://www.marxists.org/reference/archive/mao/selected-works/volume-1/mswv1_1.htm.

[16]Regis Debray: Fransız Marksist entelektüel

[17]*Quotations from Chairman Mao Tse Tung* (Peking: Foreign Languages Press, 1966), 74.

[18] Önce Mozambik’teki çoklu baraj yapımını durdurmak amacıyla yürütülen bir kampanya, sonra bir Portekiz kolonisi. Sağ kanat Portekiz hükümetleri Avrupa 1 milyon kolonicisini Afrika ülkesine taşımayı amaçlıyordu. 1969’dan sonra, beş Alman kampanyası projede görünür oldu.

A campaign to stop the building of a massive dam in Mozambique, then a Portuguese colony. The right-wing Portuguese government had plans to settle over one million European colonists in the African country. By 1969, five German companies were implicated in the project. There were protests in the FRG, particularly in Heidelberg, against the project when the U.S. Minister of Defense Robert McNamara visited the country.

[19] Stokely Carmichael ABD’deki siyah özgürlük hareketinde önemli bir militandı, şiddet karşıtı öğrenci koordinasyon komitesi ve Kara Panterler Partisi’nde öncü bir rolü vardı.

[20]*Westdeutscher Rundfunk,* Batı Almanya Radyosu..

[21] Kızıl Hücreler üniversite temelli bir Marksist örgüttü.

[22] Willy Weyer (SPD) o dönemde Nort Rhine Westphalie İçişleri Bakanı’ydı ve polisin militarizasyonunda anahtar bir role sahipti.

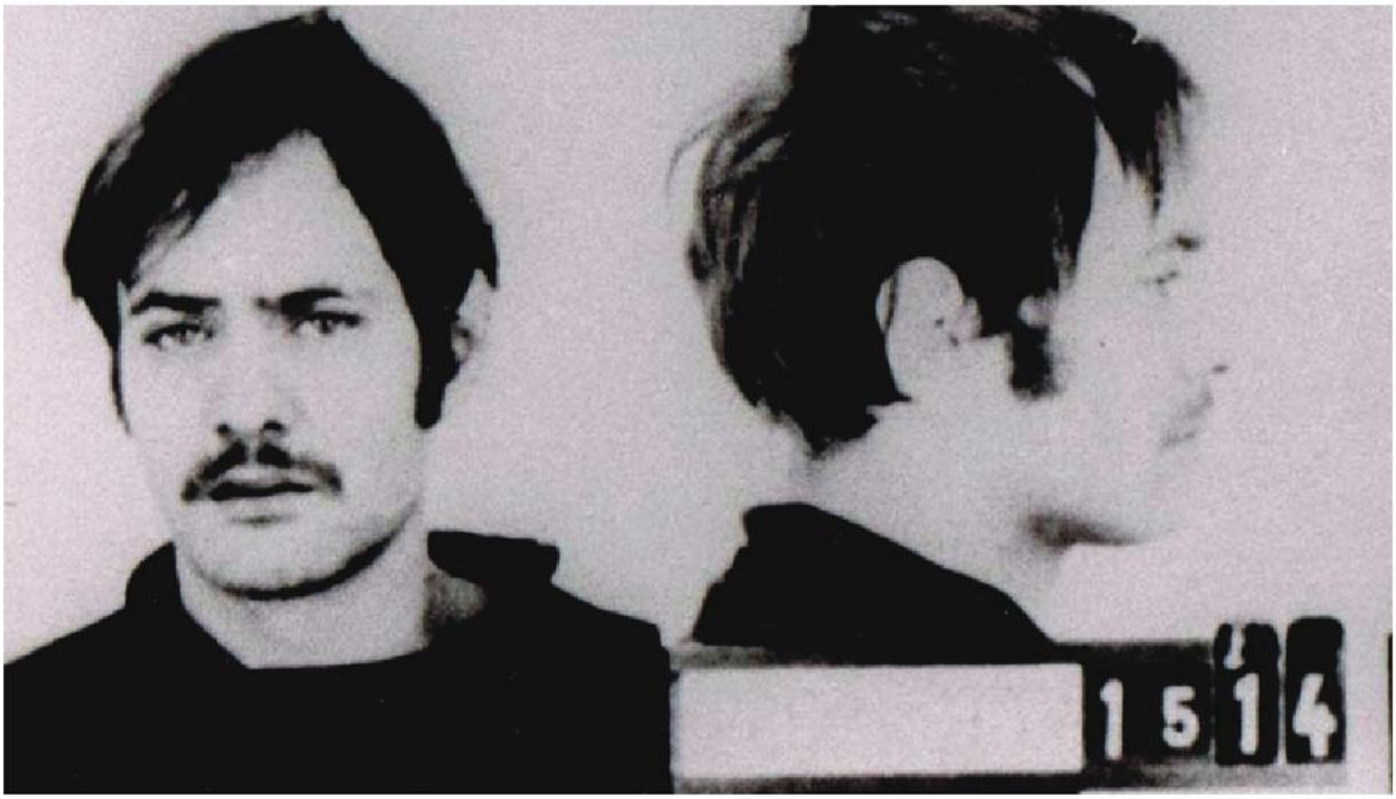
[23] *Gruppe 47’nin* bir üyesi olanm Günter Grass II. Dünya Savaşı sonrası dö-

nemin en önemli yazarlarından biridir ve bir liberal olarak bilinmektedir.

[24] Kuzey Amerika'dan farklı olarak, Kuzey Avrupa'daki gecekondu mahalleleri genellikle taşeron işçi sınıfının ve az kazançlı göçmen işçilerin yerleştiği bir bölgedir.

[25]*Gauche Prolétarienne* bir Maocu fransız örgüttü, 1968'de fabrika temelli bir gerilla kurmak için çalışmalara başladılar. 1970'te yasaklandılar.

[26] Eldridge Cleaver Kara Panterler'in Enformasyon Bakanı idi. Parti farklı fraksiyonlara ayrılırken, kendi kendine verdiği bir sürgünle Cezayir'e gitti. *Soul on Ice* gibi birçok kitabın yazarıdır, alıntı da bu kitabından yapılmıştır.

Andreas Baader'in Özgürlüğü Üzerine

Bu mahkeme; BKA, BAW ve adalet sistemi tarafından bize karşı yürütülmüş olan psikolojik savaşın parçası olan ve;

1) duruşmalarımızın siyasi neticesiyle BAW'ın Batı Almanya'daki imha stratejisinin üzerini örtmek amacıyla,

2) içimizden birilerini herhangi bir zaman diliminde gösteriye sokmak suretiyle, farklı görüşleri kullanarak bir anlaşmazlık görüntüsü oluşturmak amacıyla,

3) tüm RAF tutsaklarının duruşmalarındaki siyasi içeriği toplumun zihninden silmek amacıyla,

4) Batı Almanya ve Batı Berlin'deki emperyalist bölgelerde devrimci bir şehir gerillası hareketi olduğu gerçeğini, sonsuza kadar insanların zihinlerinden çıkarmak amacıyla,

hareket eden taktiksel bir manevradır.

Biz –Kızıl Ordu Fraksiyonu– bu duruşmaya katılmayacağız.

ANTI-EMPERYALIST MUCADELE

Şayet bu söz boş bir slogandan daha fazlası olacaksa, emperyalizm karşıtı mücadele, emperyalist baskı sistemini siyasi, ekonomik ve askeri düzlemlerde yok etmeyi, yıkmayı ve paramparça bir hale getirmeyi amaçlamalıdır. Bu mücadele, emperyalizmin üst sınıf elitlerini bir araya getirmek ve iletişim yapılarıyla onların ideolojik kontrollerini garantiye almak için kullandığı kültür kuruluşlarını paramparça etmeyi hedeflemelidir.

Uluslararası bağlamda ise, emperyalizmin askeri düzlemden tasfiyesi, dünya genelindeki U.S. askeri ittifaklarının yok edilmesine işaret eder ki bu da, NATO'nun ve Bundeswehr'in tasfiye edilmesi manasına gelir. Bu, yine uluslararası bağlamda devletin silahlı kurumlarının, yani yönetici sınıfın şiddet tekelini ve güç durumunu cisimleştiren polisin, BGS'nin, gizli servisin ortadan kaldırılması anlamına gelir. Ekonomik düzlemdeyse, çokuluslu şirketleri sahneye çıkaran güç yapılarının imhası anlamına gelir. Siyasi düzlemde de, halkı hakimiyeti altına alan bürokrasinin, toplulukların ve güç yapılarının, hatta devlet dahilinde ya da devlet dışı partilerin, birliklerin ve medyanın ortadan kaldırılması anlamına gelir.

PROLETER ENTERNASYONALİZM

Buradaki anti-emperyalist mücadele ulusal bir özgürlük mücadelesi değildir ve olamaz da. Tek ülkede sosyalizm düşüncesi, sosyalizmin tarihsel perspektifine aykırıdır. Uluslaraşırı sermaye organizasyonuyla ve dünyayı, polis işbirliğini, gizli servisi ve egemen elit sınıfın yolunu çevreleyen U.S. emperyalizmiyle beraber askeri ittifakla karşı karşıya kalınması, U.S. emperyalizminin güç sahası içerisinde organize edilmiştir – bizim safımız, yani proleterya, bütün bunlarla yüz yüze gelmeye; devrimci sınıfın mücadelesiyle, Üçüncü Dünya halkının özgürlük hareketiyle ve emperyalist metropollerdeki şehir gerillalarıyla karşılık verir. İşte bu, proleter enternasyonalizmdir.

Paris Komünü'nden itibaren şu çok açıktır ki; emperyalist devlet çerçevesinde

kendisine özgürlük arayan bir halk intikamı, silahlı gücü, diğer tüm emperyalist devletlerdeki burjuvaların ölümcül düşmanlığını kendine çeker. İşte bu yüzden NATO bu günlerde içsel sıkıntılara yanıt verebilecek –ve İtalya'ya yerleştirilecek – bir müdahale gücü kurmaktadır.

Marx şöyle der: "Bir başka halka eziyet eden halk kendini özgür kılamaz." Metropoldeki şehir gerillasının - burada RAF, İtalya'da Red Brigades ve USA'da United Peoples Liberation Army - askeri önemi burada yatar. İşte bu yüzden Üçüncü Dünya bağımsızlık mücadeleleri çerçevesinde onlarla dayanışma halinde çalışır. Gerillayı, emperyalizme karşı verilen silahlı mücadeleyi ve onun arka tabanlarındaki halkın savaşını açığa çıkarmak, uzun vadeli bir sürece başlamak; metropoldeki gerilla için stratejik başlangıç noktasıdır. Çünkü dünya devrimi şüphesiz ki, birkaç günlük, birkaç haftalık ya da birkaç aylık bir mesele değildir; çünkü bu, iki üç tane halk ayaklanmasından ibaret bir mesele değildir ki; kısa bir vadede gerçekleşmeyecektir. Bu revizyonist parti ve grupların hayal ettikleri gibi devletin yönetimini ele geçirmenin sorusu değildir.

ULUS DEVLET KAVRAMI

Ulus devlet kavramı, şehirlerde yönetici sınıf gerçeğinin, onların politikalarının ve baskı yapılarının doğrultusunda içi boş bir kurgu haline geldi - ki dil ayrılıkları mevzusundaysa Doğu Avrupa'nın zengin ülkelerinde milyonlarca göçebe işçi varken yapılacak daha fazla bir şey yoktur.

(Sermayenin küreselleşmesinin, yeni medyanın, ekonomik gelişmeyi destekleyen ortak bağlılıkların, Avrupa Topluluğu'nun büyümesinin ve krizlerin ışığında) mevcut gerçeklik öznel kalarak, Avrupa'daki proleter enternasyonalizmin oluşumunu, sendikaların yıllardır çalışmış olmasını bir kutuya kapatmak, kontrol etmek, kurumsallaştırmak ve bastırmak için teşvik eder.

Ulusal devlet düşü, ki revizyonist grup da organizasyon şekline dahil oldu - yasal olma fetişlerine, pasifizmlerine ve kitlesel fırsatçılıklarına uygundur. Biz, küçük

burjuvazi kökenli bu grupları değil ama yeniden üretim için, siyasal ve örgütsel yapılarında proleter enternasyonalizme düşman olmuş küçük burjuva ideolojisini suçluyoruz – aksi halde toplumsal yeniden üretimin sınıf konumları ve koşulları görülemeyecektir. Onlar daima, devlet dahilinde milli burjuvazi ve egemen sınıf için bir tamamlayıcı olarak organize edilmektedirler.

Kendimize gelince, biz; tecritte, özel hücrelerde, hapishanede yüksek ölçüde ve tamamıyla illegal beyin yıkama programlarına bağlı ve bunların yanı sıra yeraltında alıkonulan devrimci tutsaklar(ız)- kitlelerin henüz yeteri kadar gelişmiş olmadığı argümanı, bize yalnızca sömürgeci domuzların geçen yedi yıl boyunca söylemiş oldukları şeyi hatırlatıyor. Onlara göre, siyahlar, okuma yazma bilmeyenler, köleler, sömürge haklar, işkence kurbanları, ezilenler ve açlar, yani sömürgeciliğin ve emperyalizmin boyunduruğu altında acı çekenler, henüz kendi kendilerini yöneten insanlar kadar gelişmiş değillerdir. Yine onlara göre, bu insanlar kendi sanayileşmelerini, eğitimlerini, geleceklerini yönetmek için yeteri kadar gelişmiş değillerdir. Bu, kendi güç konumlarından endişesi olan, bağımsızlık mücadelelerinde onlara özgürlüklerini vermeyi ya da yardım etmeyi değil hükmetmeyi arzulayan insanların iddiasıdır.

ŞEHİR GERİLLASI

14 Mayıs 1970'teki eylemiz şehir gerillası için bir örnek niteliğindeydi ve hâlâ öyledir. Eylem, emperyalizme karşı bir silahlı mücadele stratejisinin ihtiyacı olan bütün unsurları içeriyordu ve bir tutuklunun devletin pençesinden kurtarılmasına hizmet etmişti. Bu, siyasi-askeri bir hücreye rağmen kendi kendisini örgütlemiş bir grubun eylemiydi; bir gerilla eylemiydi. Onlar, bir devrimcinin, şehirdeki gerillanın örgütlemesi için zaruri olan bir çekirdek kadro elemanının, özgür bırakılması uğruna harekete geçtiler. Devrim saflarındaki her devrimci gibi yalnızca vazgeçilmez olmakla kalmadı, bu aşama için, bir gerillanın ve emperyalist devlet karşıtı siyasi-askeri bir saldırganın yaptığı mümkün olan her şeyi somutlaştırdı. O, kolektif öğrenme sürecine yer ayırarak, liderliği ilk andan itibaren kolektif olarak uygulayarak, kişisel deneyimle bir bütün olarak kolektifi bağdaştırarak; eylem

isteğini, uyum sağlama yeteneğini özellikle kurallar açısından somutlaştırdı.

Bu eylem bir örnek niteliğindeydi, çünkü emperyalizme karşı verilen mücadelede her şeyin ötesinde, tutukluların özgür bırakılması, onların daima sömürülenlere ve ezilenlere karşı kullanılan, tarihsel olarak yalnızca ölüme, teröre, faşizme ve barbarlığa yol açmış bir kurum olan hapishaneden kurtarılması zorunluluk niteliğindedir. Tamamıyla ve mutlak olarak yabancılaştırıldıkları mahpusluklarından, insanları tüketici toplumun, medyanın ve egemen sınıfın sosyal kontrol yapılarının pençesinde pazara ve devlete bağımlı yaşamak zorunda bırakan siyasi ve varlıksal bir felaket olan emperyalizmden kurtarmak için (mecburiyet niteliği taşır).

Gerilla, sadece burada değil, Brezilya'da, Uruguay'da, Küba'da ve Bolivya'da, genellikle sıfırdan başlar; ve gelişiminin ilk aşaması aynı zamanda en zor aşamasıdır. Ne emperyalizm uğruna fahişeleşmiş burjuva sınıfı ne de onun tarafından sömürgeleştirilmiş proleterya bu mücadelede bizim yararımıza bir şey sunar. Biz, bezginlik evresiyle bağı koparmak, saf retorik radikalizmden vazgeçmek, strateji konusunda anlamsızlaşarak artan tartışmaları bir kenara itmek için harekete geçmeye ve mücadele etmeye karar vermiş olan yoldaşlar grubuyuz. Yalnızca eylem kapasitesinden değil, her şeyden yoksun durumdayız; ve şimdi sadece ne çeşit insanlar olduğumuzu keşfediyoruz. Biz, sistemin çürüklüğünden, yabancılaşmışlığından, yanlışlığından, hayatlarımıza işlettiği zehirli ilişkilerden ötürü; fabrikalardaki, bürolardaki, okullardaki, üniversitelerdeki, revizyonist gruplardaki, bir stajyerlik ya da yarı-zamanlı iş esnasındaki şehir bireyselliğini açığa çıkarıyoruz. Biz, profesyonel yaşam ve özel yaşam arasındaki ayrılıkların, entelektüel emekle bedensel emeğin arasındaki farklılıkların, emek süresinin histerik çocuksuluğunun etkilerini ortaya çıkarıyoruz.

İşte bu bizim kim olduğumuzun ve nereden geldiğimizin cevabı. Biz; şehirsel imhanın ve yıkımın, bütün bunlara karşı verilen savaşın, her bir bireyin, tüm bireylerle olan çatışmasının, gözyaşlarıyla yönetilen bir sistemin, üretim baskısının, birisinin kârı için öbürünün zararının, erkek ve kadın, genç ve yaşlı, hasta ve sağ-

lıklı, yabancı ve Alman olarak ikiye ayırılan insanların ve prestij savaşlarının döl-leriyiz. Biz nereden mi geliyoruz? Birbiri ardına sıralanmış alakasız evlerdeki tecritlerden, beton binalı varoşlardan, tutuklu hücrelerinden, tımarhanelerden ve özel ünitelerden, medyanın beyin yıkamasından, tüketimden, bedensel cezalardan, pasif direniş ideolojisinden, hastalıktan, yozlaşmadan, küçük düşürmeden, alçaltılan insanlıktan, emperyalizm tarafından sömürüleştirilen tüm halklardan (geliyoruz).

Kendilerini emperyalizmden kurtarmaya ve ona karşı mücadele etmeye ihtiyacı olanları bulmalıyız. Şunu bilmeliyiz ki; sistemi yıkarak kaybedeceğimiz hiçbir şey yok; ancak her şey – yani kolektif özgürlük, hayat, insan kıymeti ve kimliklerimiz – silahlı mücadeleyle kazanılır. Halkın, kitlelerin, montaj hattı işçilerinin, lümpen proleteryanın, tutukluların, stajyerlerin – en düşük kitlelerin ve Üçüncü Dünya'daki özgürlük hareketlerinin – davasının bizim davamız olduğunu anlamalıyız. Bizim davamız – yani emperyalizme karşı silahlı mücadele – yalnızca siyasi-askeri saldırının gelişmesi ve insanların savaşının aniden ortaya çıkmasıyla uzun vadeli bir süreçle birlikte bir gerçek haline gelebilir olsa bile kitlelerin davasıdır.

Bu; gerçek devrimci politikayla, yalnızca devrimci geçinen ama gerçekte fırsatçı olan politika arasındaki farktır. Bizim objektif durumdan, objektif şartlardan, şehirlerdeki proleteryanın ve kitlelerin mevcut durumundan, aslında sistemin yollarının hepsinde kontrol altında olan tüm sınıf katmanlarından başlamamız bir zorunluluktur. Fırsatçılar kendilerini, proleteryanın yabancılaştırılmış bilinçlerine dayandırırlar; biz onların özgürleşmelerinin neden bir zorunluluk olduğunu içeren yabancılaşmaları olayıyla yola koyuluruz.

Lenin, 1916'da sömürgeci hain domuz Kautsky'e şöyle karşılık verdi:

Kimse ciddi olarak, proleter çoğunluğu kapitalizm kisvesi altında organize etmenin mümkün olduğunu düşünemez. İkincisi, ve esas nokta budur ki – Bir organizasyonun hacmi ve onun politikasının nesnel değeri hakkındaki bir soru, gerçekte olduğu gibi, çok fazla değildir: Politikası kitleleri temsil ediyor mu, onlara hizmet ediyor mu, onların kapitalizmden kurtulmasını mı amaçlıyor yoksa azınlığın men-

faatini, kapitalizmle uzlaşmasını mı temsil ediyor?

Ne biz ne de bir başkası proleteryanın ne kadarlık kısmının sosyal-şovenistlerin ve fırsatçıların izinden gideceğiniz eksiksiz bir biçimde ölçebilir. Bu yalnızca mücadele tarafından açığa çıkarılabilecektir ve kesinlikle buna sadece sosyalist devrim tarafından karar verilecektir.

PSİKOLOJİK SAVAŞ

Andreas, bir devrimci olduğu için ve başlangıçtaki insanlardan biri olduğu için, polislerin bize karşı başlattığı psikolojik savaşın temel hedefidir. Bu, 1970'ten beri, şehir gerillasının hapishaneden kaçış operasyonunda ilk defa görünmesinden beri süregelen bir davadır.

Psikolojik savaşın ana prensibi halkı gerillayla zıt bir konuma sokmak, gerillaları halktan izole etmek, durumu kişiselleştirerek, onları psikolojik açıdan sunmak vasıtasıyla gerçeği ve devrimin maddi amaçlarını çarpıtmaktır. Devrimin amaçları ise emperyalist baskıdan, işgalden, kolonyalizm ve yeni-kolonyalizmden, burjuvazinin egemenliğinden, askeri egemenlikten, sömürgeden, faşizmden ve emperyalizmden kurtulmaktır. Psikolojik, irrasyoneli rasyonel olarak gösteren ve devrimcilerin insaniyetini insaniyetsizlik olarak gösteren, idrak etmesi kolay gizemli taktikler kullanır. Bu durum; iftira, yalanlar, hakaretler, saçmalıklar, ırkçılık, manipülasyon ve insanların on yıldan ya da yüzyıldan fazladır kolonyal egemenlik ve sömürüyle telkin edilen korkularının ve reflekslerinin hareketi geçirilmesi vasıtasıyla yürütülür.

Psikolojik savaş vasıtasıyla polisler, devrimci siyasileri ve Alman şehirlerdeki silahlı anti-emperyalist mücadeleyi ortadan kaldırma girişimiyle beraber, bunu kişiselleştirme ve psikolojik bir konuya dönüştürme vasıtasıyla halkın bilincinin etkilenmesi girişiminde bulunmaktadırlar.

Polisler bu yolla bizi de kendileri gibi göstermeye, RAF'ın yapısının, örgütsel biçimleri taklit eden kendi yapılarına benzediğini ve Klu Klux Klan, mafya ya da CIA gibi bir yapısının olduğunu göstermeye kalkışırlar. Ve bizi, emperyalizmin ve

onun kuklalarının yöntemini – haraç, yolsuzluk, rekabet, imtiyaz, barbarlık ve amaçlarına ulaşmak için birliklerinde yaptıkları uygun adım çalışması gibi– kendilerini empoze etme yöntemlerini kullanarak suçlarlar. Psikolojik savaşın bize karşı olan kullanımında, polisler temel anlamda yaşamak için emeğini satmak zorunda bırakılanların yarattığı tüm karmaşayla, üretim zorunluluğundan ve sistemin her birinin içinde var ettiği korkudan doğan bir karmaşaya bel bağlarlar. Egemen sınıfın on yıllarca, yüz yıllarca halka karşı yönelttiği – anti-komünist bir birleşim, antisemitizm, ırkçılık, cinsel baskı, dinsel baskı ve otoriter bir eğitim sistemi gibi – hastalıklı hakaret uygulamalarına yaslanırlar. Tüketim toplumuna, beyin yıkamaya, emperyalist medyaya, eğitime kazandırmaya ve "ekonomik mucizeye" güvenirler.

Gerillanın ilk aşaması hakkında şaşkınlık yaratan neydi, sistemin sınırlamaları dahilinde dışarıda eylem yapılabileceğini, medyanın gözüyle bakmak zorunda olmadıklarını, korkusuz olabileceklerini insanlara gösterdikleri ilk eylemde şaşırtan neydi? Çünkü gerilla, insanların her gün baskıyla, medya terörüyle, zihinsel hastalıklara, intihara, çocuk istismarına ve telkine sebebiyet veren emniyetsiz yaşam koşullarıyla edindikleri yaşanmışlık gerçeğinden yola çıkar. İşte bu emperyalist devletin eylemlerimiz hakkında şaşırtıcı bulduğu şey: Halkın; RAF'ın mantıklı ve diyalektik bir yolla mevcut ilişkilerden doğan bir uygulama olduğunu anlayabileceğidir. İnsanlara itibarlarını veren ve mücadelenin, devrimin, başkaldırının, yenilgilerin ve geçmiş ayaklanmaların dahilinde anlaşılan bir uygulama – denilebilir ki, insanlara kendi tarihlerinin bilincinde olma imkanını iade eder. Çünkü bütün bir tarih sınıf savaşlarının, devrimci sınıf mücadelesinin öneminin bilincini kaybetmiş olup tarihe daha fazla dahil olamayacağı bir yerde yaşamaya zorlanmış, kendilik bilincinden mahrum bırakılmış bir halkın, onların haysiyetlerinin tarihidir.

Gerilla her insanın nerede duracağına karar vermesine, genel durumunu tanımlamasına, yerini sınıf toplumu dahilinde, emperyalizmle meydana çıkarmasına müsaade eder. Birçok insan onların halkın tarafında olduğunu düşünüyor; ancak insanlar polisle zıt düşmeye başladıkları ve mücadele ettikleri anda bırakıp ka-

çacaklar, her şeye son vereceklerdir. Bu Marx'ın sıklıkla işaret ettiği bir problem: Mevzu kişinin kendisi olduğuna inanması değildir, ancak bu kişinin geçerli işlevindeki, sınıf toplumuna ait rolündeki kendisidir. Bu demektir ki, sisteme karşı eyleme geçmeye karar vermeyen biri, silaha sarılamaz ve savaşamaz, öyleyse sistem safındaki ve hizmetindeki birisi, sistemin hedefine ulaşması için bir araç niteliğindedir.

Psikolojik savaşla beraber, polisler gerillanın faaliyetlerinin başarılarını bizim aleyhimize döndürmek niyetindedir. Sebep şu ki, halk devlete bağlı değildir, ancak devlet halka bağlıdır – halk yatırım şirketlerine ya da çokuluslu kurumlara ihtiyaç duymaz, buna ihtiyacı olanlar kapitalist domuzlardır – polisin amacı halkı suçtan korumak değildir, amacı emperyalist sömürü düzenini insanlardan korumaktır - halk adalet sistemine gereksinim duymaz, aksine adalet sisteminin insanlara gereksinimi vardır – bizim burada Amerikan askerlerine ve tertibatlarına ihtiyacımız yoktur, ancak U.S. emperyalizmi bize muhtaçtır. Kişiselleştirme ve psikolojik rasyonalizasyon vasıtasıyla, kapitalist antropoloji klişelerini üzerimizde denemektelerdir. Aldatıcı görünüşlerinin, hakimlerinin, savcılarının, faşistlerinin, yabancılaştırmaktan haz alan yalnızca şiddetle, baskıyla ve diğerlerini sömürerek yaşayan domuzlarının, varlıklarındaki bütün meselenin kariyerleri, başarıları, diğerlerinden yararlanmaları olan domuzlarının, açlıktan, sefaletten ve hem Üçüncü Dünya'da hem buradaki milyonlarca insanın yoksunluğundan zevk alan domuzlarının aslını yansıtırlar. Yönetici sınıfın bizim hakkımızda nefret ettiği şey yüzlerce yıllık baskıya, faşizme, anti-komünizme, emperyalist savaşlara ve soykırımlara rağmen devrimin tekrar başını kaldırmasıdır. Psikolojik savaşın yürütülmesinde, polis merkezleriyle beraber burjuvazinin halktan nefret etmesini ve korkmasını sağlayan şey, bizde gördükleri şeydir ve bu özellikle Andreas'ın durumu için böyledir. O aşağı tabakadır, sokaktır, düşmandır. Bizde onları tehdit eden ve alaşağı edecek olan şeyi görürler: Devrimin kızdırılması kararı, devrimci şiddet, siyasi ve askeri eylem. Aynı zamanda da kendi güçsüzlüklerini, insanlar silahlarını kuşanıp mücadele ettiklerinde iktidarlarının nasıl sona ereceğini görürler.

Sistem, karalama kampanyalarıyla bizi değil, kendisini ifşa etmektedir. Gerilla karşıtı yürüttükleri tüm karalama kampanyaları kendi domuzlukları, amaçları, hırsları ve korkuları hakkında bir şeyleri açığa vurur.

Ve bizim "kendi kendisini tayin eden bir lider" dememiz bir anlam ifade etmez. Lider olmak ne bizim kendimize tahsis edebileceğimiz ne de arzu edebileceğimiz bir sıfattır. Bu; halkın kendi bilinci, bilinçlerini geliştirme süreci, kendilerini gerillanın eylemlerinde tanıyarak tarihteki rollerini yeniden keşfetmeleri dahilinde gerillaya verdiği sıfattır; çünkü onlar, gerilla eylemleri vasıtasıyla "kendilerinde", "kendileri için" sistemi yıkma zorunluluğunu fark ederler.

DEVRİMİN VE KARŞI DEVRİMİN DİYALEKTİĞİ

Bu bir anti-emperyalist mücadele diyalektiğidir. Düşman savunma manevralarıyla, sistemin tepkisiyle, karşı devrimsel tırmanışla kendi maskesini düşürmektedir. Bu onun gerçek yüzünü, çelişkilerin güçlenmesini ve devrimin kaçınılmazlığını gösterme şeklidir – ve terörizmi aracılığıyla kitlelerin ona karşı ayaklanmaya teşvik eder.

Marighella'nın söylediği gibi:

Daimi politik krizlerin koşulları dahilindeki devrim stratejisinin temel prensibi – şehirde ve kırsalda – düşmanın, kendisini, politik konumunu bir askeri konuma dönüştürmekle yükümlü bulduğu devrimci bir eylem sahası olarak geliştirilmektedir. Böylelikle memnuniyetsizlik, bütün nefretin tek sorumlusu olan askeriyeyle, halkın her tabakasında yayılmış olur.

İranlı bir yoldaş olarak A.P. Puyan'ın şöyle der:

Direnişçilere karşı genişletilen şiddetle, beklenmedik bir tepki yaratılmasıyla, baskı kaçınılmaz olarak diğer bütün ezilen sosyal çevre ve sınıflara daha da büyük bir şekilde isabet edecektir. Sonuç olarak, egemen sınıf, ezilen sınıfla kendisi arasındaki ayrılıkları çoğaltır ve kitlelerin zihninde ileriye doğru atılım (düşüncesine)yol açan bir dalga yaratır.

Ve Marx şöyle söyler:

Devrimsel gelişme, gerçek bir devrimci parti olmanın dışında, karşıt devrime karşı ayaklanmanın partisine liderlik edemeyecek bir düşman geliştirmek suretiyle geri tepen güçlü, birlik olmuş bir karşı devrimi kışkırttığında doğru istikamette ilerliyor demektir.

1972'de, polisler yüz elli bin adamı, televizyonu kullanmak suretiyle halkı da insan avına dahil ederek, Federal Şansöylelerin araya girmesini ve BKA'nın emrindeki tüm polis güçlerinin merkezileştirilmesini, RAF'ı avlamak için seferber etti. Bununla beraber önemsiz sayıdaki devrimci gruplar devletin tüm insan kaynakları ve malzemeleriyle etkisiz hale getirildi. Şu çok açık ki, baskının devam edip etmeyeceği ve parçalanıp parçalanmayacağı bize kalmış bir şeydir.

Bugün, bize karşı uyguladıkları psikolojik savaş kampanyalarından sonra, domuzlar Andreas'ı katletmeye hazırlanıyorlar. Bugünden itibaren, biz, RAF üyesi siyasi tutuklular ve diğer anti-emperyalist gruplar açlık grevine girişiyoruz. Kendimizi bir imha sürecinde bulduk, ama düşünmeyi ve mücadele etmeyi durdurmamakta, bize atılmış olan taşları devletin kendi ayağına dökmekte kararlıyız.

Polis; Andreas'ı, tıpkı 1973 yazındaki açlık grevinde onu susuz bıraktıkları zaman teşebbüs ettikleri gibi, katletmeye hazırlanıyor. O zaman diliminde, avukatlar ve halk Andreas'a tekrar bir şeyler içmesi için, birkaç günlüğüne müsaade edildiğine inandırıldı: Gerçekteyse, Andreas hiçbir şeyi kabul etmedi ve domuzların Schwalmstadt hapishanesindeki doktorlarından birisi, dokuz gün sonra, Andreas çoktan kör olmuşken "Eğer biraz süt içmezsen, on saat içerisinde ölmüş olacaksın," dedi. Hessen adalet bakanı zaman zaman gelip, hücresine şöyle bir göz gezdirdi ve o süre zarfında Hessen hapishane doktorları grubu Wiesbaden adalet bakanıyla görüşümektelerdi. Hessen'de mevcut olan bir kararname tüm sıvı kaynakların elde tutulması yöntemiyle açlık grevine son vermeyi öngörür. Domuz doktorlardan biri aleyhinde cinayete teşebbüs olarak kayda geçen şikâyetler reddedildi ve şikâyetin korunmasını sağlayan uygulama askıya alındı.

Bugün, eğer polisler Andreas'ı katletme planlarını gerçekleştirmeye teşebbüs

ederlerse, açlık grevine katılmış olan tüm RAF tutukluları, nöbetleşe, tüm sıvı kaynağının reddederek derhal karşılık vereceklerdir. Eğer herhangi bir katletme teşebbüsüyle yüz yüze gelirsek, sıvı kaynaklarına el koymak aracılığıyla, nerede olduğu ve hangi tutukluya karşı kullanıldığının önemi olmaksızın, aynı şekilde karşılık vereceğiz.

Ulrike Meinhof

13 Eylül 1974

Tutuklu İşçi Haklarına Yönelik Geçici Mücadele Programı

Şayet baskı devam ediyorsa,

bu kimin hatasıdır?

Bizim!

Şayet baskı çökertilememişse,

bu kimin hatasındır?

Aynı derecede bizim [1]!

Hapishaneler, ordu ve polisler emperyalist devletin belli başlı araçlarıdır. Bunlar, devletin burjuvaziyle beraber savunup koruduğu ve yönetici sınıfın gücüyle elde ettiği temel araçlardır—ve hep öyle olmuşlardır. Şiddet tekeli ve silahlı yapısı—yani polisler, hapishaneler, ordu—olmadan yönetici sınıf hiçbir şeydir. Tarihi yönüyse uzun zaman önce tükenmiştir. Giriştiğimiz teşebbüsse, bu derme çatma evi ve sistemi bir arada tutan ön cepheyi devirecek. Bizi; yani sosyalistleri, komünistleri, montaj hattına zincirlenmiş işçileri, işyerlerini, okulları, üniversiteleri—zafere dek mücadele için, sömürüden, boyunduruktan, yabancılaşmadan arınmış proletarya uğruna mücadele için —zafere ve emperyalizmle kapitalizmden kurtulana dek mücadele için—henüz zamanın gelmediğine daha fazla inandıramazlar.

Şehirdeki sıkıntı ise; sistemin politik ve ekonomik açıdan, ilga ve halkın devrimci etkinliği için uygun olmasına rağmen zayıf kalmasıdır. Şehirde daha çok teslimiyet, bezginlik, bunalım, ızdırap var; daha çok hastalık ve intihar var; insanlar mücadele edip savaşmaktan çok öylece uzanıp yatmaya ve ölmeye hazır durumdalar—zira kimse bu sistemin içinde daha fazla yaşayamaz. Emperyalizm altı üstü kağıttan kaplan olduğu halde, birçoğu şu sıralar onun sadece insanyiyen bir canavar olduğunu düşünüp "Arzumuza asla kavuşamayacağız," demektedir. Bu, her halükârda hatalı ve diyalektik olmayan bir düşüncedir.

Domuz sisteminin ve onun asıl yapısının (angarya, yürütme baskısı, yabancılaşma) tükenmiş olduğu, hapishanelerde her yerde olduğundan daha açıktır, ki bu sistem halihazırda belirlenmiş olan yolu dahilinde çalışmaktadır. 1865'te Marx şöyle yazmıştı:

Ekonomik koşulların körelmiş gücü kapitalizmin işçi sınıfı üzerindeki hükmünü temin eder. Ekonomik anlamının yanı sıra, sınırsız şiddete hiç kuşkusuz her zaman, ancak yalnızca istisnai olarak, başvurulur. Hadisenin olağan yayılışı için, işçilerin "üretimin doğal yasası" konusunu sürdürmeye ihtiyaçları vardır.

Bugünse sistem "bu ekonomik koşulların körelmiş gücü"ne daha fazla bel bağ-

layamaz. Ve hapishanelerde "sınırsız şiddet"e daha fazla güvenilemez. Domuzlar, halkın bağlılığını güçlendirmek için, bunun sürmesi için, halkı sisteme karşı verdikleri mücadeleden yıldırmak için, onları hapishaneyle, hileyle ve manipülasyonla baskı altına alır. Domuzlar pazarlamacı ağzıyla ve psikolojik savaşla mahkumların buna razı olmasını sağlarlar. İşbirliklerini ve dayanışmalarını psikiyatriyle, beyin yıkamayla kendi yıkımlarına sebep olarak elde ederler ki bu, bilinçlerinin yıkımına sebep olur. Hapishanelerdeki asayişsizliği kontrol altına almanın başka bir yolunu göremedikleri için bunu yaparlar.

Sistem; silahları olmadan, çevik kuvvetleri olmadan, sığınakları ve alarmları olmadan, cezaları olmadan daha fazla ayakta kalamaz. Devletin askerileşmesi ve işleyişinin psikolojik yönü, nüfuz eden gerçekliğin iki yüzünü oluşturur. Polisler, dışarıdakiler üzerindeki psikolojik savaşlarını genişletmek adına basını araç olarak kullanırlar. Bu; yeni ve geniş çaplı güvenlik önlemlerin, ölü koğuşların inşasının, tecrit ünitelerinin ve her cezaevi için özel koğuşların, yarı otomatik silahlı gözetleme kulelerindeki nöbetçilerin, kapalı devre kamera ve monitörlere dayanan yönetimsel metodların gelişimini beraberinde getirir. Emperyalizmin yönetici sınıfının taşımakla yükümlü olduğu maliyetlerse şunlardır: Dünyayı kapsayan askeri ittifak, polis yetkisinin başlı başına her eyaletteki uzantısı, psikolojik programlar, hapishanelerdeki saçma sapan reformlar, yine hapishanelerdeki caydırıcı ve yıkıcı kapasitenin stratejik yönünü geliştirmek için teşebbüsler, Üçüncü Dünya Ülkeleri'ndeki müstahkem yerel birimlerde yürütülmekte olan anti-emperyalist özgürlük savaşları. Bu maliyetler, domuz sisteminin gücünün geliştirilmeye ihtiyaç duyduğunu açığa vurur. Bütün bu önlemlerse, domuzların korkusunu, kofluğunu, yozlaşmışlığını, hareketsizliğini—şiddetin, faşizmin, zulmün, manipülasyonun dışında—önerecek hiçbir şeylerinin kalmadığını, barbarlıktan başka bir geleceğe sahip olmadıklarını gösterir. Yıkımın, parçalamanın, patolojinin, kontrgerilla harekatının—Üçüncü Dünya Ülkeleri'ndeki milyarlarca insan içinse; açlığın, yoksulluğun, hastalığın, cehaletin ve ölümün dışında önerecek hiçbir şeye sahip değillerdir.

Ne Için Bekliyoruz?

Sayısal ve zihinsel açıdan, halk faşistlerden üstündür. Bizi sakat bırakan şeyse şüphesiz ki hapishanelerdeki tüm direnişlerin toplumdan uzak bir şekilde meydana gelmiş olmasıydı. İletişim yoktu, plan yoktu, beraberlik yoktu; ve emperyalist yapıya karşı yürüttüğümüz mücadelede bize destek için hazırlanan dışarıdakiler, nasıl devam edecekleriyle ilgili herhangi bir fikir olmamasıyla birlikte şaşkına dönmüşlerdi.

Birçoğuysa, siyasi tutukluların tecrite karşı verdikleri mücadeleyi, başka bir deyişle emperyalist devlete—yani şirketlere, polislere, orduya, adalet sistemine, cezaevi sistemine—karşı mücadele veren ve hapishane şartlarına ortaklaşa karşı koyan bu mahkumların mücadelesini anlamadı. Tecrit, sözüm ona birliği bozan unsurların üstesinden gelmek için; otonom her örgütlenme ifadesini daha başlamadan bitirmek için; mahkumların ortak güçleri, temel siyasi ve insani hakları uğruna verdikleri mücadelen başlangıçta kurtulmak için; temsilciye, çekirdek kadroya, örgütsel ve siyasal önerisi olanlara, sahip oldukları bütün gücü insanların özgürlüğü için, anti-emperyalist mücadele ve mahkumların devrimci hareketini başlatmak için ortaya koymaya çoktan karar vermiş olanlara karşı uygulanmak için kullanılan bir silah sistemidir.

Şayet siyasi tutuklular davaları çevresindeki propagandadan faydalanırlarsa, bu onların çok sayıda yoldaşın afallamış zihinlerinde varolan piyasa değerlerini bir silah olarak kullandıkları anlamına gelmektedir. Gerçekteyse bizi, aleyhimizde manşetler püskürten medyada bulamayacaksınız, bunun yerine hapishanelerin alt katlarında, hücrede, özel koğuşlarda ve tecritte bulacaksınız. Ve biz imtiyazlar uğruna değil, HAPİSHANE BÜNYESİNDEKİ DEVRİMCİ TUTUKLUKLULARIN HAREKETİ İÇİN MÜCADELE ŞARTLARININ İYİLEŞMESİ uğruna çabalıyoruz. Ne için, neye karşı ve neden mücadele ettiğimizi tekrar açıklayacak olursak:

TUTUKLULARIN ÖZERKLİĞİ için, tutuklu işçilerin temel hakları için ve onların kolektif gücünü pekiştirmek için mücadele ediyoruz. Bu bağlamda eylem prog-

ramının içeriği hapishanelere yönelik bir hayatta kalma programının maddi içeriğinden daha fazladır—ki bu, aynı zamanda herkesin ne olup bittiğini anlamasını sağlayan bir araçtır, çünkü emperyalist devlet kendi sahtekâr propagandasına göre açıkça yerine getirmesi gereken basit istekleri gerçekleştiremeyecektir. Baskı aygıtlarına aktarılmak suretiyle halktan çekip aldıkları bitmek bilmeyen vergi miktarlarına rağmen, bizim mücadele etmek için ihtiyacımız olan şey, toplumsal devrim uğruna savaş vermekten öte bir anlam ifade etmeyen bu meseleleri gündem dahiline almaktır. Netice itibariyle özgürlük arzumuz daha da çoğalacaktır. Biz, emperyalizmin hapishane sisteme karşı, psikiyatrik ve psikolojik uygulamalara karşı, muamele ediliş biçimine karşı, reform olarak yutturulan beyin yıkama tekniklerine karşı, şehirlerdeki esir kamplarında bulunan tutukluların tüm haklarından mahrum edilmesine karşı, sistemin tutukluları birbirlerine düşürmek için sarf ettiği çabaya karşı, tutuklu işçiler tarafından başlatılan farklı girişimlerin arasını bozmak için kullanılan arttırılmış baskı ve avantalara karşı mücadele ediyoruz.

Biz aynı zamanda, onlar mücadele gücümüzü engellemek suretiyle içeride kendilerini kabul ettirmeye çalışırken, dışarıda bunun kaymağını almaya teşebbüs eden reformist organizasyonlara karşı savaşıyoruz. Bu engellemeyi; bizimle hiç alakası olmayan amaçları uğruna paternalizm, taktiksel planlar, hizipler arası münakaşa, dogmatizm ve pasifizm vasıtasıyla (hepsi, devrimci tutuklu hareketi yönündeki her adımı kolonileştirmeyi uman sömürgeci birer domuz oldukları için hapishanelerde mücadele eden herkesi kontrol altına alarak) yaparlar. Parçalanmakta olan meşruiyeti ve lime lime olan otoritesi emperyalist devletin temel problemi haline geldiğinde, bu reformistler yine emperyalist devletle beraber sınıf uzlaşımını ve işbirliğini aynı anda yayar ve uygularlar—emperyalist devlet her ne kadar görünüşte sınıflar arası bir barış gücü rolünde olsa da, daima halkın aleyhindeki bir yönetici sınıfın aracı olmuştur. Bu durum yalnızca halka karşı uygulanan büyük çapta bir psikolojik savaş vasıtasıyla sürdürülebilir. Sınıf mücadelesinin artması yerine, adalet sistemine ve yapısal düzene karşı hapishane

mücadelesini desteklemek yerine, özerk olarak örgütlü mahkumların kolektif güçlerini desteklemek yerine, baskı aygıtlarını tekrardan daha etkili düzenlemek için argümanlarını kabaca bir araya getirirler.

Gelmiş geçmiş en önemli mevzu olarak —hapishanelerin ortadan kaldırılması— bir istek dahi olamayacaktır. Yalnızca biz bunun üstesinden gelebiliriz. Hapishanelerin ortadan kaldırılması, sadece devrim yoluyla—örneğin kapitalist devlet aygıtlarının yıkımıyla—gerçekleşebilir. Başka bir deyişle, tutuklu işçilerin özgürlüğü ancak bütün işçilerin özgürlüğüyle sağlanabilir.

Bütün tutukluları, açık ve planlı bir şekilde, bu eylem programı etrafında örgütlenmeye çağırıyoruz. Zincirlerinden başka kaybedebileceği hiçbir şeyi olmayanlar—hapishanelerdeki mücadeleyi başlatın, örgütleyin ve ona önderlik edin.

Biz;

1. hapishanelerdeki örgütlü tutuklulara özgürlük için,

2. eğitim ve çalışma hakkı; işçi birliği ve grev hakkı için,

3. emekli maaşı ve sağlık sigortası için,

4. hastanelerdeki sağlık hizmetlerinin hapishane çalışanı olmayan doktorlar tarafından tedarik edilmemesi için,

5.özyönetimle beraber herhangi bir işlevi uygulama yetisi için,

6. kısıtlama ve gözetleme olmadan ziyaret hakkı için,

7. gözetim olmaksızın bir araya gelme özgürlüğü için,

8. güç kullanımını, özel tedaviyi ve tecriti ortadan kaldırmak için,

9. ıslah evlerini ortadan kaldırmak için,

10. karma kurumlar için,

11. ev hapsini ortadan kaldırmak için,

12. sansürü ortadan kaldırmak için,

13. zorunlu tedaviyi ortadan kaldırmak için,

14. hapishane dışında mevcut ulusal ve yabancı yayınlardaki siyasi haberlere özgürce erişim için,

mücadele ediyoruz.

Devrimci bir tutuklu hareketi için!

Halk mücadelesinin galibiyeti için!

RAF Tutukluları

Eylül 1974

Dipnotlar

[1] Bertolt Brecht'in bir oyunundan.

İkinci Açlık Grevi

8 Mayıs 1973

Ocak/Şubat aylarını kapsayan açlık grevimiz başarısızlıkla sonuçlandı. BAW'ın[1] bize yönelik tecriti sonlandırma vaadi saçmalıktan ibaretti. Tekrardan açlık grevine girişmiş bulunuyoruz.

Taleplerimiz şunlardır:

Siyasi tutuklular diğer tüm mahkumlarla birlikte tutulacak!

Ayrıca

Politik haberlerin tüm tutuklulara özgürce erişimi söz konusu olacak—bu bilgiler APO [2]'dan aktarılan haberleri içerecek.

Ne daha fazlası ne daha azı. Şimdilik.

Bu kadar pis muamele yeter—zaman lehinize işliyor — oyuna gelmeyeceğiz!

Ya boku yersiniz ya geberirsiniz! Sistemin olayı bu. Elde edilecek kazanç bu. Her çocuk, her kadın, her erkek tehdit altında bırakılmalı, gözleri korkutulmalı, dehşete düşürülmeli ve boyun eğmek zorunda kalmalı. Sistem dahilinde tanınan her opsiyon felakete sebebiyet verecektir.

Ne mevcut kapitalist sisteme entegre olunacak,

Ne üretim düzeni insanları çiğneyip kâr tükürükleri saçacak,

Ne iş yerleri insanları çiğneyip patron salgılayacak,

Ne okullar insanları öğütüp potansiyel iş gücü çıkaracak,

Ne üniversiteler insanları limeleyip birer robot yaratacak,

Ne de açlıktan gebermeyle, ötekileşmeyle, intiharla yüz yüze gelinecek.

Her kim uygun koşulları kabul etmeyip, onları benimsemezse; her kim, 10, 15, 20 yıl sonra kapitalist sömürü düzenine itaat ederek toplumsallaşıp, hâlâ hayallere sahip olursa, hâlâ protesto uğruna zerre çekinmeden konuşursa, hâlâ direnme gücüne sahip olursa — iş temposuna daha fazla ayak uydurursa —hastaysa — patronu yerine onun karısına ve çocuklarına vurursa— kendi kendisini talan eder ve hırpalarsa, ardından kendisini hırsızların ve katillerin kanunlarına maruz bırakırsa — yahut işçi iktidarı üstüne kafa yorarsa — şiddet karşıtıysa — devrimci siyaseti ve direnmeyi örgütlüyorsa — suçlu kapsamına alınıp, kaçık ilân edilecektir.

Bu, büyük büyük babanızın zamanından beri böyleydi, burjuvazinin başlangıcın-

dan itibaren böyleydi: Düşkünlerevi, hapishaneler, ıslah evleri, hakimler, polisler, doktorlar, psikiyatristler, rahipler.

Mücadelenin gizli bağını kabul etmeyen her kim olursa — halkın karşısındaki burjuvazi — işin doğası gereği, imkân dahilindeki tek gerçeklik olarak — sistemin esir kamplarında zincire vurularak zulme uğratılacaktır.

Tekrar topluma kazandırılabilecek olanlar, başka bir deyişle, karşı koyma iradesini söküp atabilecek ve kapital üretim sürecine ayak uydurabilecek olanlar — tükürüp dışarı atılacak — mahvolmayı dahi arzu edemeyeceklerdir.

Tutukluların arasında sistemin gereğiymişçesine kulluk edenlerse; beyaz yakalı suçlular ve mahkum edilmiş SS domuzlarıdır.

Artan halk isyanları, mevcut krizlerin boyutunu aşmasıyla, sistemin maneviyatını ve mülkiyet hakları mefhumunu sarsmaktadır, çok sayıda insanın gelecek hayali, maddi mükâfatlar uğruna arzularla yer değiştirmektedir… Kayda değer hapishanelerin bir kısmı — Treblinka, Maidanek ve Sobibór aşırı uç örnekler olmakla beraber — işleyiş uğruna — büyük çoğunluğun sömürüye karşı direnişini kırmak için — terörize ihtiyacına her daim içtenlikle yanıt verecek ve bir kısım proletaryayı imha edecektir — her türlü direnişe karşı sondan bir önceki hatta son çare olarak hapishanelerle imha evleri-— her daim olduğu gibi sistemli ve kasıtlı biçimde iş başında olacaklardır.

Cezaevleri domuzların pençesine düşmüş vaziyettetir. Cezaevi sistemine yönelik yapılacak her reform daha kapsamlı olarak gerçekleştirilecektir.

Domuzlar sahip olmaları gereken her şeye sahipler; şiddet, tecrit, transfer, yolsuzluk, kısmen açık, üçte ikisi açık ve tamamı açık cezaevleri, casuslar, işkence, merhamet — ve üstü kapalı biçimde; adalet, polis, cezaevleri, psikiyatri, medya(gazeteler, TV, radyo), daha çok verim için; mide bulandırıcı şartlar ve göt kadar hücreler, hapishanelerin çözülmesine karşın; cinayet/ “intihar,” daha az grotesk baskı için; kulüpler/ekmek ve su/kölelik/sessiz hücreler, dostça bir beyin

yıkama için; psikiyatri/polis terapistleri/valium [3] adam akıllı ve nazik bir yapısal şiddet için; — mahvedilmiş mahkumların dehşet veren çığlıklarının yerini tutmak üzere — mahkumların gerçeklikle aralarında kalan bağların yok edilmesi.

Tek kelimeyle domuz hümanizmi: Hijyen.

Tek cümleyle Sosyal Demokratların reform programı: Oldukça esnek önlemler aracılığıyla, isyanların daha başlamadan bitirilmesi.

Kendi hakikatleri dahilinde siyasi bir yaklaşımı harekete geçiren ve onu benimseyen — içinde bulunduğu durumun ve sistemin insanlık dışılığını idrak eden — nefret eden ve öfkeye kapılan — topyekun bu savaşın içinde olan; domuzlara, cezaevi otoritelerine, sosyal ideologlara, zevk düşkünleri ve ahmaklara, yeşil faşistlere direnen — dayanışmanın karşısında dayanışma dileyen siyasi tutuklular, tecrit altında tutulmaktadırlar, yani toplumsal açıdan yok edilmiş vaziyettedirler.

Öte yandan, bütün adalet sistemi; bitip tükenmek bilmeyen insan hakları saçmalığı ve anayasa üzerine konuşmaktadır — ve siyasi tutukluların manipüle edilemeyeceğiyle beraber kafasının arkasından mermi yiyenlerin bir bir sayılamayacağı üzerine fikir birliğine varmışlardır.

Topluma kazandırmaktan kastettikleri şeyse manipülasyon ve eğitimdir. Bir manada mahkumlar bu zırvalıkları içselleştirip bir engel dahilindeymişçesine yalnız bu şekilde hareket edene dek dört duvarla, polislerle, düzenle, baskıyla, tehditlerle, korkuyla, umutla ve kısıtlı hareket çerçevesinde yaşamak mecburiyetindelerdir.

Bunun adı eğitim.

Arzumuz, şüphesiz ki tutukluların iş birliği içinde olmasıdır — bu durum, süreci kısaltacak ve onu su götürmez hale getirecektir. Süreç dahilinde mahkumların tamamıyla unuttukları ve nitekim unutmaları gereken tek şeyse: Özsaygı.

Bunun adı manipülasyon.

Yaklaşımın daha fazla liberalleşmesi; ve tutukluların kişiliklerine yönelik , daha ihtiyatlı — daha gelişigüzel — daha keyifli — daha el altından — kısacası daha psikolojik, daha etkili ve çok daha geniş çaplı bir yıkım gibi pislikleri beraberinde getirecektir.

Siyasi tutuklular, yolun sonuna kadar psiko-polislerin düşmanlarıdır — zira psiko-domuzlar, mahkumların her şeyi görmesini istemezler.

Modern mahpusluğun merkez noktası; mahkumlar için politik ve psikolojik oryantasyon, bugün tecrit öbür gün toplama kampı ve yeşil ya da beyaz terör grupları tarafından idare edilip edilmemektir — "nihai bir çözüm" olarak sonuç: İmha kampları — Treblinkas reformu— Buchenwalds reformu . İşte olup biten bu.

Politik bilgilerin tüm tutuklulara özgürce ulaşmasını arzuluyoruz — çünkü bilinç, politikleşme için bir zaruriyettir. Hapishanelerde halihazırda mevcut olan hiçbir şeyi talep etmiyoruz; zira bu, bir grup örgütlü mahkumun, demobilize edilebilecek, yenilik vaadiyle domuzların diktatörlüğüne entegre olunmasını ve vaziyetin bir tür "Kraft durch Freunde [4]" haline getirilerek etkisizleşebileceği reformist bir gösteriş değildir. Arzumuz siyasi birlikten yanadır (yalnızca fikir birliği değil, aynı zamanda fikir birliği).

Açlık grevimiz temel anlamıyla kolektif direniş için tek opsiyonumuzdur. Güç olmaksızın; sokaklardaki şiddet, işkence karşıtlığı ve insan hakları için beraber hareket etmek uğruna (gerçekleştirilen) antifaşist vatandaşların seferberliği olmaksızın; onların domuzlara bağlılık yemini etmemiş olduklarını farz ederek-(yaptığımız) açlık grevi güçsüzlüğümüzü alt etmemizde yeterli olmayacaktır.

Taleplerimiz sizin için bir çağrı niteliğindedir yoldaşlar.

Şayet içimizden birinin mücadele edecek gücü kalmazsa, domuzlar er ya da geç kazanacaktır. Sizin taleplerimizin arkasında durmanızı ve onları dayatmanızı bekliyoruz. Şimdiyse, hâlâ: Mahkumlaşmadan evvel siz kendinizsiniz!

Ve yoldaşlar: Basit bir biçimde mücadele etmeksizin işkence üzerine konuşmak, ne bizim çıkarlarımıza ne de size hizmet edecektir — yani: Bu durum yalnızca domuzların savunmalarını güçlendirmesine yardımcı olmayı sağlayacaktır.

Ocak/Şubat ayları süresince yapılan eylemleriniz- Karlsruhe'deki miting, Jessel saldırısı, adalet sisteminden birkaç domuzun ofisinde gerçekleştirilen taş atma eylemlerinden birkaçı- iyiydi. Tartışmasız, PEN Kulübü'ne, yazarların birliğine girmemek- işkence ve insan hakları sorunlarından itibaren ele alınan-kiliselerin vaazlarını görmezden gelmek, Hamburg, Münih, Berlin, Frankfurt ve Heidelberg'de gösteri yapmamak, militan eylemlere dair hiçbir işaret olmaması— ne yazık ki kötüydü.

İnsanlık savunusu deyip de imha etmeye koyulan domuzları kendi kurallarıyla yüzleştirip, bu yöndeki çelişkilerini yüzlerine vuruyoruz.

Her an — bizim ya da onların — yaşamı ve ölümü arasında gidip gelmektedir.

22 Şubat 1973'de federal Domuz Başsavcı Martin yalnızca ölümle sonuçlanabilecek olan bu çelişkilere yönelik bir çözüm olmadığını belirtti:

"Hapishane şartları muhtelif mahkumların özel fiziki ve psikolojik ihtiyaçları dahilinde düzenlenecektir."

Bundan adımız kadar emin olabiliriz. Oksijen seviyesi otomatik olarak düzenlenecek — günde üç öğün yemek verilecek — ve yakın ziyaretlerine müsaade etmenin taktiği olarak da, şayet biri meselenin mutlak netliğini idrak ederse — (bir şekilde) gözü boyanacak. Üst düzey baskı grubunun son sözüyse şudur: İmha etmek.

Her şey açık. Program yürürlüktedir.

Dışarıdaki domuzları baskı altına alın, biz de içerdekiler için aynısını yapıyor olacağız.

Güç dengesini dayanışma belirleyecektir.

Tüm güç halkındır!

İnsanların tüm gücüyse;

kâr/ güç/ şiddet

aile/ okul/ iş yeri

hapishane/ ıslahevi/ tımarhane

karşısında birleşmiş vaziyettedir.

80 siyasi tutuklu açlık grevindedir!

8 Mayıs 1973

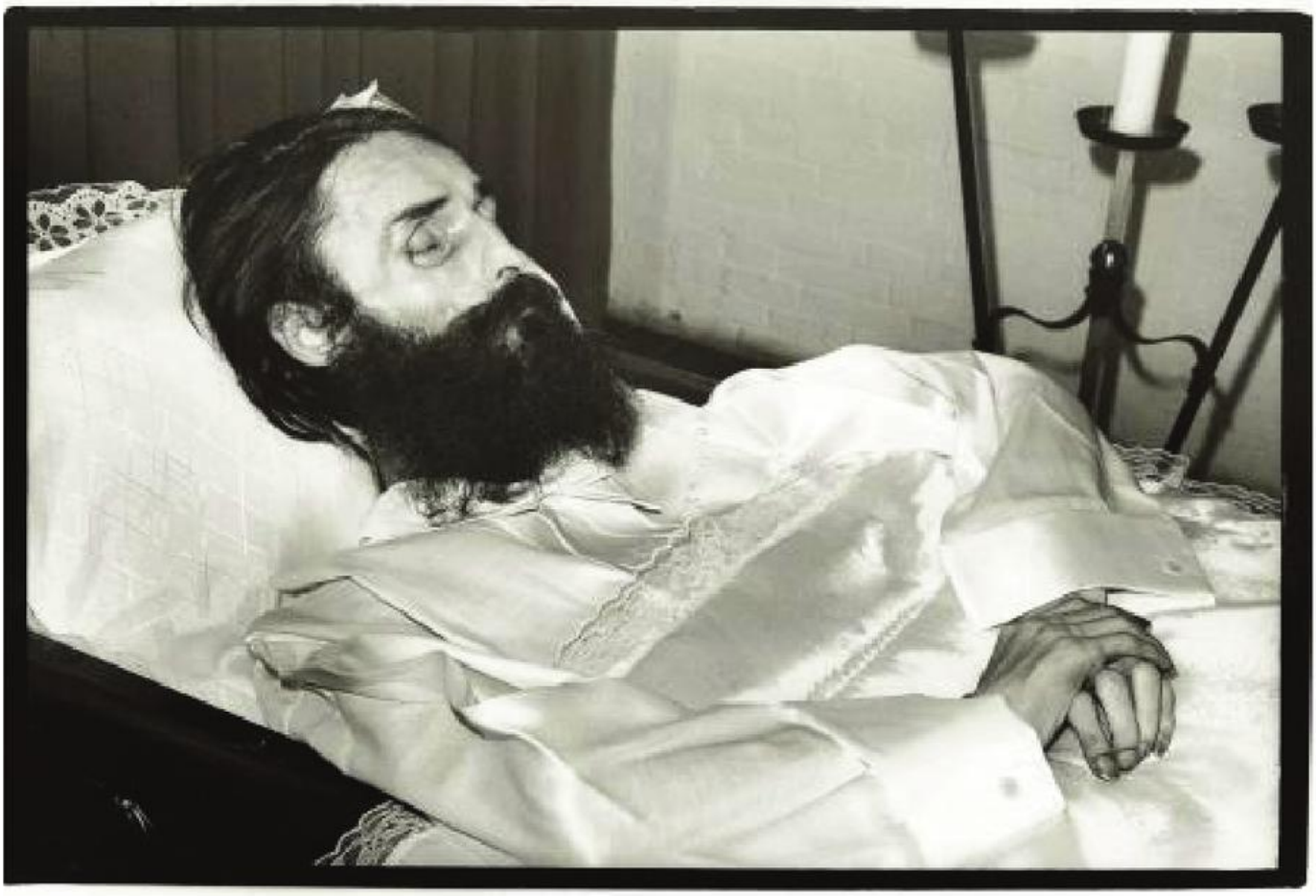
Dipnotlar

[1] Bundesagentur für Arbeit - Almanya'daki bir istihdam bürosu.

[2] Außerparlamentarische Opposition

[3] Etkisi ağır bir çeşit yatıştırıcı.

[4] Nazi Almanyası'nda devlet kontrollü büyük bir dinlenme ve oyun programı (KdF).

Holger Meins'ın Son Mektubu

31 Ekim – 1 Kasım 1974

Siz, beyinsiz ahmaklar.

Şayet henüz işe koyulmadıysanız, derhal baştan başlayın ve devam edin. Sadece bu. Gün, bu gündür.

Kavgada, bunun domuzlar için ve bize karşı ne anlama geldiği açık olmalıdır. Bunu silip süpürürken tamamıyla bilinçliyseniz – afiyet olsun. O halde, işte son burada.

Şimdilik, bunun hediyesi en fazla iyiden iyiye bir çıldırış, bir çöküş, bir dezoryantasyon (olacaktır).

Bir hata mı yaptınız – düzeltin.

Kafayı mı yediniz – kendinize gelin.

Bu doğal olarak biraz farklı bir düzene sahiptir – zira dürüsttür. Durum, sizin için anlaşılır hale getirilmelidir.

Kabahat gerillada değildir. Bir kez daha söylüyorum ki, olanların hepsi karalardan ve sonuçlardan ibarettir.

Şimdi, bugün ve de yarın, önemli olan tek şey mücadeledir; grev yapın ya da yapmayın, mühim olan ileriye dönük bir atılım yapmış olmanızdır ki: Daha da iyisini yapın. Yaşanmışlıklarınızı yabana atmayın. Yapılması gereken budur. Geriye kalan her şeyse bir yığın saçmalıktan ibarettir. MÜCADELE DEVAM EDİYOR. Her yeni savaş, eylem, mücadele, bize; yeni ve eşi benzeri görülmemiş bir deneyim sunar; ki bu mücadelenin genişleme şeklidir. Ve mücadelenin genişleyebileceği tek yok budur. Devrimin ve karşıdevrimin diyalektiğinin öznel yanı; farkı yaratan şeyin nasıl öğrenileceğini bilmekten geçtiğidir.

Mücadeleyle beraber ve mücadele için! Galibiyetlerin dışında ama daha çok da hataların, gidişatın tersine dönmesinin ve mağlubiyetin dışında (mücadele için).

İşte bu Marksizmin kurallarından birisidir.

Mücadele etmek, yenilmek, yeni baştan mücadele etmek, tekrar yenilmek, bir kez daha mücadeleye koyulmak; ta ki zafere kadar - işte bu da halkın mantığıdır. (Zira) İhtiyar[1] böyle söylüyor.

Şüphesiz ki “mesele:” İnsanoğlunun tıpkı diğer her şey gibi bir mesele olmasıdır. Bütün insanoğlunun. Beden ve bilinç, insanı olduğu şey yapan ve onun özgürlüğünü (ki bu bir bilinç kuralı meselesidir), ÖZÜNÜ, karakterinin dış doğasını (belirleyen) ve hepsinden önemlisi de kişiyi kendisi yapan “maddelerdir.” Engels’in yazısı (görünen o ki) oldukça açık. Gerilla, mücadelede–yani; ölene kadar ve kolektif mücadele(de), bitmek tükenmek bilmez devrimci eylemde somutlaşır.

Bu bir mesele sorunsalı değildir, aksine bir politika sorunsalıdır. PRAKSİS sorunsalıdır. Tıpkı sizin söylediğiniz ve eskiden de olduğu gibi bu hala -bugün, yarın ve saire- bir meseledir. Dünse geçmişte kaldı. Muhakkak ki bu bir ölçüttür, ancak hepsinden öte bu bir OLGUDUR. Açlık grevinin bitmesine daha çok var.

Mücadeleyse hiç bitmez.

Apaçık bir nokta daha var ki; Şayet, DOMUZLARIN ZAFERLERİNİN her birinin zaten somut olan öldürme maksadını daha da somut hale getirdiğini bilirsen – ve kendini korumak maksadıyla bize katılmak istemezsen- o halde bu, bizi onlara teslim ettiğin anlamına gelmekle beraber, DOMUZLAR için de bir zafer niteliğindedir ve bu da senin, kendi kişisel hayatta kalma mücadelesi uğruna bizi bölen ve etrafımızı sarmalayan bir domuz olduğunu gösterir. Yani, kapa çeneni! "Tıpkı söylenmiş olduğu gibi: PRAKSİS. Yaşasın RAF. Gebersin domuz sistemi."

Çünkü – bizimle beraber açlık grevine devam etmek istemezsen – böyle demek daha onurlu olur (tabii hala onurun ne anlama geldiğini biliyorsan) : "Kısacası, yaşıyorum. Kahrolsun RAF, yaşasın domuz sistemi."

İnsan olmanın ya da domuz olmanın,

Ölesiye mücadelenin ya da medet ummanın,

Sorunun ya da çözümün bir parçası olmanın

arasında hiçbir şey yoktur.

Zafer ve ölüm – halkın her yerde dile getirdiği ve tam da gerilla dili dediğimiz şeydir. Hiç fark etmeksizin yaşamak ya da ölmek benzerdir. Onlar, bizi kastederek (şöyle derler):

"Mücadelenin sona ermesini reddedenler kaybetmenin ve ölümün yerine, ya kazanırlar ya ölürler."

Bu kısım hakkında size tekrar yazmak mecburiyetinde olmak oldukça can sıkıcı bir durum. Açıkçası bir insanın ölmesinin ya da onların sizi öldürmesinin neye benzediğini bilmiyorum. Nasıl bilebilirim ki? Geçen sabah kaçınılmaz bir karar anında, aklıma ilk gelişinde (ki açıkçası hâlâ bilmiyorum): İşte buraya kadar, ve daha sonra - silah iki gözün arasına doğrultulduğunda o an hepsi aynıdır (diye düşündüm). Yani her halükârda, olması gereken taraftadır.

Sizin de bunun hakkında bir şeyler bilmeniz gerekir. Her neyse. Her durumda, hepimiz ölüp gideceğiz. Bu sadece bir "nasıl" sorusudur, nasıl yaşadığının (sorusudur) ve tamamıyla açık olan şeyse şudur: DOMUZLARA KARŞI HALKIN ÖZGÜRLÜĞÜNÜN MÜCADELESİNİ VEREN BİR İNSAN OLARAK SAVAŞMAK.

Yaşam uğruna kayıtsız şartsız bir aşkla, ölümü aşağılayarak bir devrimci gibi mücadele etmenin benim için anlamı; halka hizmettir, yani RAF'tır.

31 Ekim 1974

Bu durum, tıpkı Berlin'de olduğu gibi, apaçık bir saçmalıktır – çünkü bunun da yine onun stratejisi olduğuna inanıyorum: Öyleyse bırakalım yapsın, bu bağlamdaki birkaç dikkate değer derecede büyük örneği (ele alırsak): Stuttgart, Berlin, yağ bağlamış Hamburg, zamanlı saldırılar, diğer yandan hesaplı çelişkilere teşvik; durum nihayetinde bir kriz halini alacaktır.

Şimdiye dek.

Evet, bu bize bağlı. Nasıl olursa olsun, bu BİZİM MÜCADELEMİZDİR. Anahtar nokta ise her bir gerillanın tereddütsüz mücadelesinde ve kolektif tarafta yer almaktadır. Kelimesi kelimesine – ya zafer ya ölüm.

O halde,

Bütün bunları söylemesi kolaydır. Çünkü gerçek şu ki: Bir şeyi deneyimlememiş/sabretmemiş/üstesinden gelmemiş herhangi birisi bunu idrak edemez - DENEYİMLENMEMİŞ/SABREDİLMEMİŞ/ÜSTESİNDEN GELİNMEMİŞ bir şeyse sadece düşünülür, söylenir, bilinir. Bilinç ve oluş arasındaki fark temel olarak budur. Bu bir OLGUDUR. Kimse bunu aklından çıkarmamalıdır.

En önemlisi: (Ancak) kazandığımız zaman galip oluruz.

Bunu daha açık bir hale getirmek için: Size bilgi servisini zorla beslemek için bir rapor vermiyorum. Bu doğrultuda ağzımdan tek kelime çıkmadı. İlan için. ÖYLEYSE KİM? Kim olduğunu derhal bilmek istiyorum.

Avukatlarda olan problemimiz tam olarak şu ki; ne istediğimiz ve onu nasıl elde edeceğimiz hakkında, BİZ ve MÜCADELE hakkında hiçbir fikirleri yok. Örneğin, HER ŞEYDEN ÖNCE açlık grevini idrak edemeyecek haldeler; avukatlıkları oldukça kısıtlı bir görüşe sahip (büro, mahkeme vb. gibi).

Ama diğer yandan da, çoğunlukla bunu görmezden geldiklerini düşünüyorum. Demem o ki, meseleyi gerçekten göremiyorum ve eğer birisi dikkat etmezse, öyleyse sorun bu demektir.

Açlık grevinin de ötesinde, yazabileceğimden bile daha çabuk değişen bazı şeyler var. Şuan 46.8 kiloyum. Her güne 140-150 gram (kilomu ayın 28'inden beri tartıyorum – gerçekten sadece o zaman neticeyi öğreneceğim). Mideme günlük 400 kalori gidiyor. Domuz-doktor her bir yemek kaşığının 400 kalori olduğunu (ve toplamda da) 1200 kalori olduğunu iddia ediyor – mevzuysa; üç yemek kaşığının toplamda 400 kaloriye eşit olmasıdır (aslının bir benzerini kendi gözlerimle gördüm).

Ama aksi taktirde emin olur – birisi farkı ayırt edebilmeli, ki o bunun bir parçası olmadığını biliyor.

Holger Meins

1 Kasım 1974

Dipnotlar

[1] Mao'ya bir referans.

Savunma Avukatı Siegfried Haag yer altına iniyor.

11 Mayıs 1975

Siegfried Haag

Avukat General Buback ve devlet güvenlik polisi, tamamen uyurma bir dizi iddiaya dayanarak beni hapse atmaya teşebbüs etmektedir. Aynı zamanda ordu mensubu olan federal davacı Zeis'in de katkılarıyla evimdeki ve ofisimdeki aramalar boyunca, devlet güvenlik polisi, müşterilerimin savunmaları için yapılan hazırlığı gösteren tartışma notlarıyla birlikte, haberleşmelerimizi gösteren bir sürü dosyayı da ele geçirdi. Aynı zamanda, yaklaşmakta olan Andreas Baader, Gudrun Ensslin, Ulrike Meinhof ve Jan-Carl Raspe duruşmalarına dair kişisel notlarıma da el koydular.

Tutuklu mahkumun hala güvenebileceği en son yerin kasıtlı imhası, açıkça faşist bir saldırı olarak nitelendirilebilir.

Bu devlet, sonuna kadar seferber edilmiş bir adalet sistemi ve kanunlaştırmayla devrimcilerin yok edilmesini, programının bir parçası haline getirmiş bir devlettir. Bu devlet, siyasi tutuklularına genişleyen periyotlarla devam eden bir tecrit uygulayarak ve hapishanelerde bu amaç için özellikle oluşturulan hücrelerde beyin yıkayarak işkence eden bir devlettir. Bu devlet, görevlilerinin Holger Meins'ı ve Siegfried Hausner'ı infaz ettiği bir devlettir. Bu devlet, avukatlarına psikolojik savaşın bütün bir cephanesiyle saldıran; aşağılık karalama kampanyaları için medyayı yönlendirerek iftira atan, onları ötekileştiren, suçluymuşçasına yargılayan ve sonunda hapseden bir devlettir. Böyle bir devlette, ne özgürlüğümün daha fazla tehdit edilmesine izin vereceğim ne de avukatlık görevime devam edeceğim. Zaman, emperyalizme karşı mücadele eden bizler için daha önemli görevlere koşma zamanıdır.

Hamburg Mahkumlarına Mektup

Seni -üfürdüğün sınıf perspektifi ile birlikte- kesinlikle kalanılmaz bulmaya başlıyoruz . Ve bu bir tanım sorunundan ibaret değil, ama bu mücadele için gerekli olan hiçbir şey bu tanımın içinde yer almıyor. Hiçbir şey yok. Bu yapıtında bizim istediklerimizle uyan küçücük bir parça var o kadar. Bizim istediğimiz devrimdir. Demek istiyorum ki, bir amaç var, ve amaçla ilgili olarak, bir duruş yok, yalnızca hareket var. Mücadele, senin tabirinle varoluşla ilişkisi, mücadele etmek anlamına geliyor.

İşte sınıfın gerçeği: proletarya, proletaryalaşma, sınıfsızlaşma, aşağılanma, taciz, hırsızlık, kölelik ve yoksulluk.

Emperyalizmde, tüm ilişkilere pazarca müdahale edilmesi ve toplumun baskıcı ve ideolojik devlet mekanizmalarıyla ulusallaştırılması söyleyebileceğin şeylere ne yer ne de zaman bırakıyor: Bu benim başlangıç noktam. Yalnızca illegalite ve özgürleşmiş ülke var. Dahası, illegaliteyi sen saldırgan bir pozisyonda olmadığın sürece devrimci müdahale için saldırgan bir pozisyon olarak ele alamazsın; sen saldırgan olmadıkça bu hiçbir anlam taşımaz.

Sınıfın durumu, uluslararası proleterya olarak sunulan bir Sovyet dış politikasıdır ve Sovyetler Birliği'nin genişleme modeli sosyalizm olarak sunulmaktadır.

Bu tek ülkede sosyalizm çizgisidir. Yani, bu bir diktatörlüğün emperyalizme karşı atak durumda olmak yerine karşı karşıya kaldığı kuşatmaya verdiği savunmacı bir karşılıktır.

Sovyet yerelliğinin ve dış politikasının tarihsel bir gerekliliği olduğunu söyleyebilirsin; ama bunun sınıfsal konumu mutlaklaştırdığını iddia edemezsin. Sınıfın konumu -yani sınıfın çıkarları, ihtiyaçları, komüznim mücadelesi sorumluluğu ya da yaşamak zorunda oluşu- bu tür politikalarla kısıtlanmaktadır. Duruş ve hareket karşılıklı olarak birbirlerini dışlarlar. Bu güvenlik ve kendini haklı çıkarmaya yönelik bir cephe yaratmaya yönelik bir yapıdır.

Bu ekonomik çıkarlara göre sınıf politikalarını yeni bir çerçeveden ele almaktır, ki bu yanlıştır. Sınıf politikaları, politikanın sermaye ile karşılaşmasının sonucudur ve sermaye politikaları sermaye ekonomisinin bir işlevidir. Ben Poulantzas'ın bunu devletin ekonomik aktivitelerinin onun baskıcı ve ideolojik aktivitelerinin -bunlar sınıf savacının birer parçasıdır- bir parçası olduğunu söylerken doğru bir biçimde ele aldığını, düşünüyorum.

Sınıf politikaları sermaye politikalarına karşıdır ama ekonomiye değildir, yani, doğrudan ya da dolaylı olarak sınıfı proleterleştirir. Proleteryanın sınıfsal konumu savaştır. Bu şeklen bir çelişki gibi görünebilir -bunun bir önemi yok. Bunun sınıf perspektifinden bir önemi yok, çünkü Sovyetler Birliği devlet politikasını sınıf savaşımı kabıyla sunmak istiyor. Benim söylediğim şu ki bu Sovyet dış politikasının ifadesidir.

Yani, onlar özgürleşme sürecinde müttefik olabilirler, ama baş kahraman olamazlar. Baş aktörlerin duruşları yoktur- hedefleri vardır. "Sınıfsal durum" her daim serttir. O her daim gerçekliğe dair gerçeklikten farklı bir düşünceye algılandığı ve tecrübe edildiği üzere hakim olma ve onu bu şekilde ele alma iddiası taşır, dolaylı olarak bir aparattır. Söylediğin üzere, "prensiplerimize göre" hareket etmeliyiz, bugüne kadar nasıl hareket ettiğimize göre değil.

1969'da ML'ler ve KSV ve AO grupları, "sınıfsal konum alıp" öğrencilerin duygusal bağ kuramayacağı politikaları savunarak üniversitelerdeki hareketi depolitize etmiştir. Bu anti-emperyalist protestoların tasfiyesine yönelik bir duruştur. Ve bana göre bu konseptle ilgili asıl korkutucu olan ve bu duruşun ifade ettiği şey proletarya politikalarıyla tüm duygusal bağları koparmasıdır- bu bir tür ilmihaldir.

Biz bir sınıf konumuna dayanarak hareket etmiyoruz, sınıf perspektifi ne olursa olsun, sınıf mücadelesine bağlı olarak, tüm tarihin prensibi olarak, proletarya politikalarının gerçekleştiği sınıf savaşına dayanarak hareket ediyoruz -keşfettiğimiz üzere, yalnızca savaşta ve savaş aracılığıyla.

Sınıfın konumu yalnızca sınıf savaşı içerisinde bir sınıf hareketi olabilir, dünya proletaryasının silahlı mücadelesiyle angaje kısmı özgürlük hareketlerinin gerçek öncüsüdür.

Yahut, Jackson'un dediği üzere, "bağlantılar, bağlantılar, bağlantılar." Yine: hareket, etkileşim, iletişim, koordinasyon ve ortak mücadele-strateji.

Tüm bunlar "sınıf durumu" konsepti üstünden paralize edilmektedir-ve bunu Ing'e karşı kazanmaya çalışırken sen de bu şekilde kullandın. Bu yüzden, anlamsız şeylerle beslenmekten daha kötü hiçbir şey olmadığını artık bilmek zorundasın.

Özetle, sınıf pozisyonu zaferci bir durumdur.

Elbette onla ilgili kahramanca bir şey vardır. Yine de, biz bununla ilgilenmiyoruz. Biz, bunun yerine, sonuçlarıyla ilgileniyoruz. Amacım seni çıktığın heykelin tepesinden aşağı indirmekti.*

Öyleyse, kendine gel. Şişiniyorsun.

Ulrike Meinhof

Nisan 13, 1976